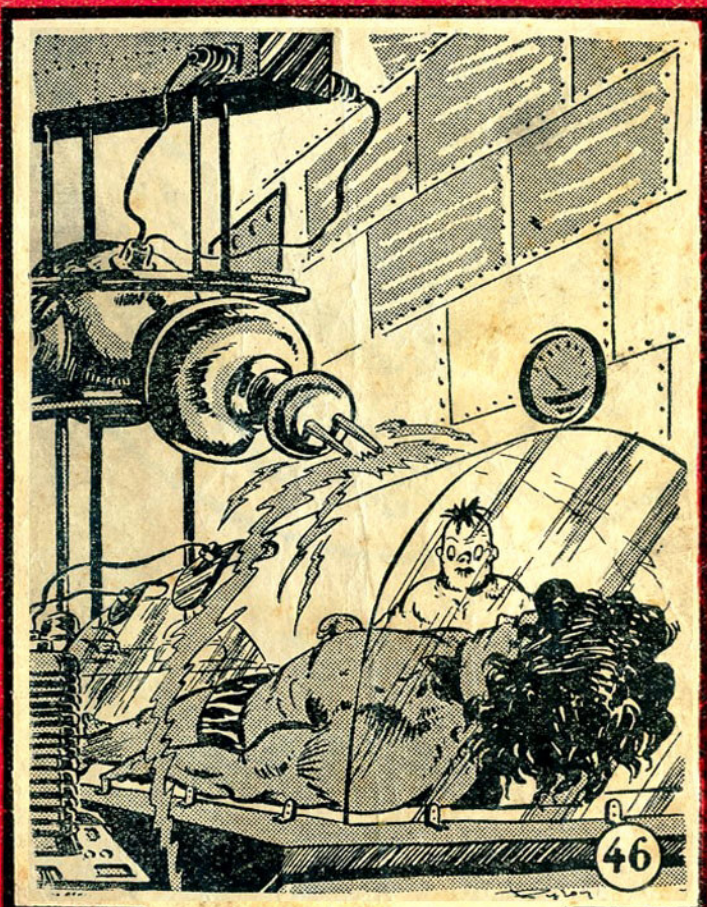

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Ο ΒΑΣΑΜΩΜΕ-
ΝΟΣ ΣΕΙΧΗΣ

Ὁ Κεραυνὸς καταφέρει μετὰ τὸ καραβὶ του νὰ αἰχμαλωτίσει τὸ ἱπποφόρο τοῦ Μᾶξ Ἀρλάν. Ὅμως οὔτε ὁ Ἀμερικανὸς, οὔτε ἡ Θύελλα βρίζοντ' ἐκεῖ.

Ὁ Μᾶξ κι' ὁ Κρόντ ἀποβιβάζονται σ' ἓνα ἔρημο νησί τοῦ ὠκεανοῦ. Στὸ νησί τοῦ Σείχη, ὅπως τὸ λένε οἱ θαλασσινοί.

Στὸ νησί αὐτὸ συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Φαίνεται στοιχειωμένο. (*)

Ξαφνικὰ ὁ καπετάν Κρόντ ἐ-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ξαφανίζεται. Λές κι' ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε. Ὁ Κεραυνὸς ψάχνει νὰ

τὸν βρεῖ. Φωνάζει...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς νοιώθει τὸ ἔλαφος νὰ ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του Πέσκει σὲ μιὰ βαθιὰ σκοτεινὴ καταπακτὴ. Προχωρεῖ σ' ἓναν ἀτέλειωτο διάδρομο. Φτάνει σ' εὐρύχωρη ὑπόγεια αἰθούσα. Μεγαλό-

(*) Διεξάσσε προηγούμενο τεύχος ἀριθ. 45 Ο ΒΑΣΑΜΩΜΕΝΟΣ ΣΕΙΧΗΣ

πρωτόγονο λυνγάρι τὴ φωτίζει.

Μέσα σ' αὐτὴν ὁ Κεραυνὸς ἀντικρύζει τὸν Μᾶξ Ἀρλαν, τὴ τὴ Θυέλλα, καὶ τὸν καπετάνιο Κρόντ.

Σὰν τρελλὰς χύνεται νὰ σπαράξει τὸν Ἀμερικανό. Οἱ δύο γιγαντώσωμοι καὶ ἀτρώμητοί ἄνδρες, πιάνονται στὰ χέρια. Χτυπῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ἡ Θυέλλα ἔχει ἀγαπήσει τὸν Ἀμερικανό, χαρὴ σὲ μιὰ μαγικὴ χρυσόλινγα που τοῦχει δώσει ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάχρα Ντοῦ. Ἔτσι ἱστῶρα χτυπάει τὸν Κεραυνό. Ζηταὶ νὰ σώσει τὸν ἀγαπημένο της Μᾶξ Ἀρλαν.

Ὅμως ὁ πανώριος Τυχοδιώκτης γρήγορα συνέρχεται. Καταλαβαίνει τὸ κακὸ ποῦχει κάνει νὰ χωρίσει τοὺς δύο ἀγαπημένους ἄλλοτε, Νέους. Ἔτσι κάνει μιὰ μεγάλη θυσία· Καθὼς παλεύει με τὸν Κεραυνό, βγάζει μὲ τρόπο ἀπ' τὸν κόρφο του τὴν ξερὴ χρυσόλινγα. Τὴ ρίχνει στὴν τοῦση του.

Καὶ τὸ δάμμα γίνεται ἀμέσως. Ἡ Θυέλλα μεταστρέφεται. Ἀρχίζει ν' ἀγαπᾷ πάλι τὸν Κεραυνό. Καὶ πῶς πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε. Σὰν μανισμένη τίγρη γίνεται νὰ βγαλεῖ τὰ μάτια τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν.

Σαφνικὰ, ἀπ' τὰ τοιχώματα τῆς ὑλόγιας αἰθουσας, πέφτει μιὰ μεγάλη ὀρθὴ πλάκα. Σὰν νὰ χτὴν ἐσπρωξέ κάποιος ἀπὸ μέσσα.

Ἀποκαλύπτεται τώρα ἓνα στενὸ σκοτεινὸ ἀνσίγμα. Μὲς' ἀπ' αὐτὸ παρουσιαζεται ἓνα ἀλόκοτο καὶ τρομαχτικὸ πλᾶσμα.

Εἶναι ψηλὸς σκελετωμένος ἄνθρωπος. Τὰ ματια του θολά.

Τὸ δέσμα ξερό καὶ μαυροκόκκινο. Τα νύχια του μακρὰ καὶ μελανά. Τὴ μέση του σκεπάζει χοντρὸ μῆτρο ὕψασμα. Στ. λι-σμένο μ' ἀμέτρητα μεγάλα καὶ λιμπερα διαμάντια.

Τὸ κεφάλι του ἐντελὸς φαλακρό. Πάνω σ' αὐτὸ ἓνα παρᾶξνο στέμμα. Μὰ μεγάλα πολύτιμα χρωματιστὰ πετράδια...

Στο μένος τῆς καρδίας του μιὰ πληγὴ ἀπο μαχαίρι. Τρέχει συνεχῶς αἷμα!

Στὴ ράχη τοῦ παρᾶξνου ἀνθρώπου κρέμμεται ὀλόχρυσος τόξο. Στὴ ζώνη του δερματεν. α. θήκη ἱεματη οὐτίες..

Τὸ στόμα του μεγάλο σὺν ἀνοιγμα νεκροκεφαλῆς. Τὰ χεῖλα του ξερὰ καὶ μελανα. Τα δοντια του κατὰμυρα. Σὰν καπνισμένα. Ἀπ' τὸ στόμα του βγαίνει παρᾶξνη κόκκινη φλόγα. Κάθε φορά πὺ ἀναπνέει, ἡ φλόγα χάνεται βιθιά στὰ σπηθια του. Σὰν ἔκπνεει ξαναπαρουσιάζει. Τέλος σὲ κάθε ποδι του, ἀπ' τὸ ἀστράγαλο μέχρι τὸ πάνω μέρος τοῦ μοιροῦ, εἶναι τυληγμένο ἓνα μαῦρο φαρμακερὸ φιδί.

Ἡ ὄψη τοῦ ἀνθρωπόμορφου τέρατος εἶναι ἀπαίσια. Φριχτὴ. Τρομαχτικὴ! Δὲν μοιζει μὲ ζωντανὸ πλᾶσμα. Μὰ οὔτε καὶ με πεθαμένο!.. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πὺς εἶναι φοβερός βυγκόλλ. κας. Πὺς εἶναι τὸ κινούμενο πῶμα κάποιου βαλσαμωμένου Σ. ἱλη.

Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

Τὸ Στοιχεὸ κάνει τώρα δυν. - τρία ἀγγὰ βήματα. Μὲ δυσκολία σηκώνει τὰ κοκαλιάρικα πόδια

του. Τὰ τυληγμένα φίδια τὰ
κάνουν βαριά καὶ δυσκίνητα.

Τέλος στέκει μπροστά στοὺς
τρεῖς σκλαβούς του.

Ὁ Κεραυνός, ὁ Μάξ Ἀρλαν,
ἡ Θύελλα κι' ὁ Κρόντ, ἔχουν
σταματήσει νὰ παλεύουν. Στέ-
κονται ἀκίνητοι. Μαρμαρωμέ-
νοι Ἀντικρύζουν μὲ τρόμο καὶ
φρίκη τὸν ἀπαίσιο βρυκόλακα.

Καὶ νά : Πίσω του, ἀπ' τὸ
σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς καταπα-
κτῆς, ξεπετάγεται τώρα ἕνας ὑ-
περφυσικὸς τυφλοπόντικας. Με-
γάλος σὰν γουρῶνι. Στέκει
πλάι στὰ πόδια τοῦ Ἀφέντη
του.

Ὁ Βαλσαμωμένος Σιῆξης καρ-
φώνει τὴ θολὴ ματιά τὸν στοὺς
ξένους. Μὲ φωνὴ ξερή, βραχνή
κι' ἀλόκοτη, μουρμουρίζει :

— Ἡυδατε ν' ἀρπάζετε τὴν
πεντάμορφη Ζαχρὰν. Τὴν ἀγα-
πημὴν μου συντροφίσα! Κανέ-
νας ἀπὸ οὗς δὲν θα φύγει ζων-
τανός ..

» Τὸ νηῖ μου ἔχει ἀμέτρητα
Στοιχεῖά Ἡ θάλασσα γύρω εἴ-
ναι γεμάτη Τέφρατα ! Ἐγὼ εἶμαι
ὁ βασιλιάς καὶ ὁ δῆμιός τους !
Ὁ πιστός μου τυφλοπόντικας,
θὰ σκάψει γιὰ οὗς τὸν πὸ βα-
θὺ τάφο. Θα οὗς θίγω ὅλους
ζωντανούς.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες, μὲ μιὰ κί-
νηση, σὰν ἰσὺναι συνεννοημένοι,
γύνουνται πάνω σὲ τὸν ἀπαίσιο
βρυκόλακα. Μὰ μόλις τὸν ἀγγί-
ζουν, τινάζονται πρὸς τὰ πίσω
τρομαγμένοι. Λίς καὶ τοὺς χι-
τῶσε κεραυνός !

Τρομερὸ μούδιασμα ἔχουν νοι-
ώσει σὶὰ καρδιά τους.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν βρῖσκει τὴν
εὐκαιρία. Χωρὶς κανέναν νὰ τὸν

ἀντιληφθεῖ, τρυπώνει στὸ σκο-
τεινὸ διάδρομο. Χάνεται στὸ
βοθὸς του

Στο μεταξύ ἡ Θύελλα σκύβει
κάτω. Παιρνεῖ δυὸ μικρὰ ξερά
κλιδάκια. Τὰ τοπνθετεῖ σταν-
ρωτά. Ξυλώνει μιὰ κλωστή ἀπ'
τὸ φόρεμά της. Τὰ δένει στὴ
θέση οὐτῇ. Φτιάχνει γογγόρα ἕνα
Στανρὸ ..

Τὸν προτείνει τώρα στὸν τρο-
μερὸ βρυκόλακα. Ψιθυρίζει :

— Στο ὄμα τοῦ Χριστοῦ !

Ὁ βαλσαμωμένος Σιῆξης ὑπο-
χωρεῖ τρομαγμένος. Τὸ στέμα
ξεφεύγει ἀπ' τὸ κεφάλι του. Τὰ
μαῖτρα φορμακερά φίδια ξετυλί-
γονται ἀπὸ τὸ σκελειωμένα του
ποδάρι. Ἀνιβαίνουν καὶ κου-
λουριαζονται στὸ λαιμό του. Τὸν
σφιγγουν μὲ λύσσα. Σφουρίζουν
ἀπαίσια !

Ἡ Θύελλα ὅλο καὶ προχωρεῖ
πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ τὸν σταν-
ρὸ στὸ χέρι.

Πρῶτος ὁ τεράστιος τυφλο-
πόντικας τρυπώνει στὸ σκοτεινὸ
ἀνοιγμα. Αὐτὸ ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο
σκέπτεζε ἡ πλάκα.

Ὁ Βρυκόλακας βγάξει βραχνὸ
λυσσαμένο οὐρλιαχτὸ Τρυπώνει
κι' αὐτὸς πίσω του. Χάνεται στὸ
βοθὸς ..

Ἡ Θύελλα, ὁ Κεραυνός κι' ὁ
Καπετάν Κρόντ, μένουν γιὰ λί-
γες στιγμὲς ἀκίνητοι. Κυττάζον-
ται χαμένα.

Γογγόρα ὅμως νοιθῶνουν πὼς
λείπει ἀπὸ κρητὰ τους κάποιος :

Ὁ Μάξ Ἀρλαν.

Τὰ μάτια τοῦ Κεραυνοῦ πα-
τοῦν ἀστραπές. Τραβάει ἀμέσως
τὴ Συντροφίσα του καὶ τὸν
Καπετάνιο. Φεύγουν κι' οἱ τρεῖς
ἀπ' τὸ μακρὸ σκοτεινὸ διάδρομο.

Ἄπ' τὸν ἴδιον πυλῆ φύγει κι' ὁ τυχοδιώκτης.

Ὅμως αὐτὴ τῇ φαρὰ μπερδεύονται. Ὁ ὑπόγειος διάδρομος ἔχει δεξιὰ κι' ἀριστερά κι' ἄλλα ἀνοίγματα. Ἔτσι, στὸ σκοτάδι τὰ χάνουν. Κάνουν λάθος Μπαίνουν σ' ἓνα ἀπ' αὐτά...

Προχωροῦν, χωρὶς νὰ βρῖσκουν διέξοδο. Ἀπὸ πούθεν δὲν καταφέρνουν νὰ βγοῦν στὸν ἐπάνω Κόσμο!

Ὁ Τυφλοπόντικας τοῦ Βρυκόλακα ἔχει σκάψει ἀτέλειωτα λιγούμια κάτω ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ Στοιχειωμένο νησί.. Σὲ μερικά σημεῖα ὑπάρχουν τρύπες Σκεπασμένες μὲ λεπτά κλαδιά καὶ φύλλα. Αὐτὲς εἶναι οἱ παγίδες τοῦ βρυκόλακα. Ἄπ' ἐκεῖ πέφτουν τὰ θύματα στὶς ὑπόγειες καταπακτές του.

Οἱ δυὸ Ἄνδρες καὶ ἡ Θύελλα, προχωροῦν γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα ἔτσι. Τέλος πθάνουν πάλι σ' ἓνα εὐρύχωρο ἀνοιγμα...

Καὶ νά: Τὰ μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ φόβη. Ἀντικρύζουν κάτι πολὺ παοῦξενο:

Πάνω σ' ἓνα ἐλόχονιο κρεβίτι, ἀντικρύζουν ξαπλὴ μένη μιὰ πεντάμορφη ξωτικὴ νέη γυναικα... Ἐνα πανώριο χρυσοστολισμένο παλικάρι βρῖσκεται γονατιστὸ στὰ πόδια της. Στὴ δεξί χερί κρατᾷ ἀστραφτερὸ σιλέττο. Τὸ καρφώνει μὲ λύσσα στὴν καρδιά του! Σωριαζεται κάτω νεκρὸς.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του μοιάζουν μὲ τοῦ βαλσαμωμένου Σείχη.

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι μπαίνουν γρήγορα σὲ πῶτο σκοτεινὸ ἀνοιγμα πὺ βυθίζεται μπροστά

τους Προχωροῦν πάλι Φτάνουν τώρα σὲ μιὰ μικρὴ ὑπόγεια Λίμνη...

Τὰ νερά της κίτρινα καὶ πυχτά. Μοιάζουν σὰν λυωμένο χρυσάφι. Μέσα σ' αὐτὸ κολυμπᾶνε ἑφτά Νεράϊδες μὲ ὑπέροχα σώματα. Ὅμως τὰ κεφάλια τους δὲν εἶναι ἀνθρώπινα. Εἶναι κεφάλια ψαριῶν!

Ὁ Κευραυνὸς, ἡ Θύελλα κι' ὁ πιστὸς Κρόνι προχωροῦν χωρὶς νὰ σταματᾶνε. Ἡ κόρη τοῦ Ταρζάν κρατᾷ πάντα, στὸ δεξιὸ χερί, τὸν πρωτόγονο κακοφτιαγμένο Στανού.

Τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ Τέρατα ποὺ συναντᾶνε δὲν ἔχουν τελειώμ.

Σ' ἓνα ἄλλο ἀνοιγμα τῶν ὑπογείων λαγουμιῶν, ἀντικρύζουν τὸ πῶ παράξενο Τέρας ποὺχουν δεῖ τὰ μάτια τους!

Εἶναι μιὰ γιγαντόσωμη Ἀρκούδα Ἄπ' τοὺς ὤμους της ξεφυτρώνουν δυὸ τεραστιες μαῦρες φτεροῦγες νυχτερίδας. Τὰ πόδια της, κάτω ἀπ' τὸ γόνατο, γίνονται ἀπότομα λεπτὰ. Σὰν ποδάρια ὀρνίθου. Μὲ νύχια κόκκινα καὶ γαμπφά.

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι ἐξακολουθοῦν νὰ τριγυρίζουν στὸν ὑπόγειο λαβύρινθο... Συναντᾶνε ἀμέτρητα ἀκόμα τέρατα...

Τέλος βρίσκουν μιὰ στενὴ διέξοδο. Βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Στοιχειωμένου Νησιοῦ.

Καὶ νά: Τὸ πρῶτο π' ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους εἶναι τὸ ἱστοφόρο τοῦ Μάξ Ἀρλαν. Τὸ βλέπουν λαμπροφωτισμένο ν' ἀρμενίζει στὴ βύθος τοῦ σκοτεινοῦ ὀρίζοντα...

Οἱ δυὸ Ἄνδρες κι' ἡ Νέα π.

‘Ο Κεραυνός κι’ ὁ Μάξ Ἀρλαν παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μὲ λύσσα.
Ἡ Θύελλα χτυπάει τὸν Κεραυνό. Ὁ καπετάν Κρόντ ζητάει νὰ τοὺς
χωρήσει.

ραξενεύονται. Ὅλο τὸ πλήρωμα
ἦταν δεμένο χεροπόδαρο στὸ κα-
τάστρωμα. Πῶς μπόρεσε νὰ ξε-
κινήσει τὸ Καράρι; Ποιὸς τὸ
κυβερνάει;

Σὰν τρελλοὶ τρέχουν στὴν ἀ-
κτὴ. Ψάχνουν γιὰ τὴ βάρκα
τους. Δὲν φαίνεται πουθενά.

Τὸ δικό τους Καράρι βρίσκε-
ται σκοτεινὸ κι’ ἀκίνητο. Ἐκεῖ
στὸ ἴδιο σημεῖο πού τῶξαν ἀφή-
σει...

Φωνάζουν ὅσο πρὸ δυνατὰ μπο-
ροῦν. Τίποτα Ἀπόλυτη ἡσυχία
βασιλεύει στὸ κατάστρωμά του.
Δὲς καὶ καμμιὰ ζωντανὴ ψυχὴ
δὲν βρίσκεται ἐκεῖ...

Τέλος παίρνουν τὴν ἀπόφαση.
Βουτᾶνε κι’ οἱ τρεῖς στὰ νερά.
Κολυμπᾶνε σὰν δελφίνια. Φτά-
νουν στὸ Ἰστιοφόρο.

Ἀπ’ τὴν ἄλυσίδα τῆς ἀγκυ-
ρας σκαρφαλώνουν ἑπάνω. Καὶ
τότε φορικιαστικὸ θέμα ἀντι-
κρίζουν τὰ μάτια τους :

Ὅλοι οἱ Ἄνδρες τοῦ πληρώ-
ματος βρίσκονται σφαγμένοι στὸ
κατάστρωμα!

Εἶναι φανερό τι ἔχει γίνει :
‘Ο Μάξ πού κατάφερε, ὅπως
εἶδαμε, νὰ ξεφύγει πρῶτος ἀπ’
τὸν ὑπόγειο λαβύρινθο, κατέβη-
κε στὴν παραλία τοῦ στοιχειω-
μένου Νησιοῦ. Ἀρπάξε τὴ βάρ-

κα. Σιγά—σιγά, χωρίς κανέναν να τὸν ἀντιληφθεῖ, κατάφερε νὰ φτάσει στὸ Καραβὶ του. Σκαρφάωσε στὸ κατάστρωμα.

Χωρὶς νὰ κάνει τὸν παραμικρὸ θύμβο, μπόρεσε νὰ λύσει τὸν Καπετανιό. Κι' ἕναν-ἕναν ὅλους τοὺς ναῦτες τοῦ πούχαν ἀπομείνει ζωντανοὶ ἀπ' τὸν ἐμφύλιο σπαραγμό.

Ἔτσι ἐτοιμάστηκαν νὰ βάλουν σὲ κίνηση τὸ Ιστιοφόρο. Νὰ φύγουν κρυφά ἀπ' τὸ κατάραμενο αὐτὸ μέρος.

Φαίνεται ὅμως πῶς τὴν τελευταία στιγμή, ξύπνησαν οἱ Ἄνδρες τοῦ ἄλλου Ἰστιοφόρου. Ζήτησαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν.

Ἔτσι οἱ κακούργοι τοῦ Χούμπο, πήδησαν στὸ κατάστρωμα τοῦ Καραβιοῦ τους. Ὑστερα ἀπὸ φοβερὴ μάχη, κατάφεραν νὰ τοὺς σφάξουν ὅλους.

Ὅλ' αὐτὰ γίναν, σάν ὁ Κεραυνός, ἢ Θύελλα, κι' ὁ Κρόντ πάσχιζαν νὰ βροῦν διέξοδο στὸν ὑπόγειο λαβύρινθο μὲ τὰ τρομαχτικὰ Τέρατα..

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

Ὁ Κεραυνός κι' ὁ Κρόντ, μαζί μὲ τὴ Θύελλα, ἀνάβουν μεγάλους θαυλοὺς. Ψάχνουν μ' αὐτοὺς ἀνάμεσα στὰ πτώματα. Ζητάνε νὰ βροῦν καὶ τ' ἀψυχα κουφύρια τοῦ Ποκοπικό καὶ τῆς Χουχοῦς.

Δὲν τὰ βοίσκουν πουθενά. Ἀρχίζουν νὰ τοὺς φωνάζουν...

Καὶ νά; Στ' ἀμπάρι τοῦ Ἰστιοφόρου παρ' ἑξενος θόρυβος ἀκούγεται. Σὲ λίγες στιγμὲς παρονοιάζονται, ἀγουροξυπνημένοι κι' ἡ δὺό.

Ὁ Νάνος κυττάζει γιὰ λίγο

συλλογισμένος τὰ πτώματα τῶν ναυιῶν. Ψιθυρίζει στὴν Πυγμαία.

— Μπὲ σὲ καλὸ μου!.. Πότε τοὺς ἐσφαξα ὅλους αὐτοὺς καὶ δὲν τὰ πήρα χαμπάρι!

Ἡ Χουχοῦ τ' ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Τὴν ὥρα ποὺ ψοφολογοῦσες καὶ ροχάλιζες, Ποκοπικόκι μου!.. Με συγχωρεῖτε κιόλας!

Οἱ τρεῖς Σύντροφοι ρωτάνε νὰ μάθουν πῶς γίνθηκε τὸ κακὸ.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ἔφρω κι' ἐγώ; Ἔτσι, στὰ καλά τοῦ καθουμένου!

Ἡ Χουχοῦ τὸν διαψεύδει:

— Καλὲ τί στὰ καλά τοῦ καθουμένου! Γιὰ μένα σφαχτήκαμε, ποὺ κακοχρόνο νάχω! Εἶμαι τόσον μούρλια, τρομάρα νὰ μούρθει! Μὲ συγχωρεῖται κιόλας!

Ὁ «Λυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀναστενάζει:

— Ἀμάν, καρδιοφάγα καὶ τᾶκαψες τ' ἀγόρια! Βάλε κοπρία στὸ τσουλούφι σου νὰ μὴ μαραθεῖ!

.....

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς μόλις ἄρχισε τὸ κακὸ στὸ κατάστρωμα, ὁ Ποκοπικό κι' ἡ Χουχοῦ γλύστησαν στ' ἀμπάρι. Κρύφτηκαν σ' ἕνα ἄδειο βαρέλι. Κι' ἐκεῖ, ξενυχτισμένοι καθὼς ἦταν, ἀποκοιμήθηκαν..

Ἔτσι δὲν ἄκουσαν τοὺς κακούργους ὅταν, μετὰ τὸ μαχελεῖό, κατέβηκαν κι' ἀρπάξαν ἀπ' τ' ἀμπάρι ὅλα τὰ τρόφιμα, τὰ κρασιά καὶ τὸ νερό!..

Εὐτυχῶς δὲν ἔφαθαν καλὰ στ' ἄδειο κι' ἀναποδονγυρισμένο βαρέλι. Ἀλλοιῶς οἱ δὺό κοιμισμέ-

νοι Νᾶνοι θά ξυπνοῦσαν...μακα-
ριτες !

Με πόνο καὶ σπαραγμὸ ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ὁ Κρόνος, περᾶνε στὴ
θάλασσα τὰ πτώματα τῶν ἁμοι-
ρων θνητῶν.

Ἡ Θύελλα τραβᾷ, μ' ἓνα
κουβά, νερὸ ἀπ' τὴ θάλασσα.
Ἡ Χουχὺ σφυγγαρίζει ἀπ' τὰ
αἵματα τὸ κατάστρωμα. Ὁ ἱ-
δρώτας τρέχει βουχὴ ἀπ' τὸ
πρῶσώτό της. Φωνίζει στὸν Πο-
κοπικό πούχει ξυπλώσει σὲ μιὰ
γωνιά :

— Ἔ, τεμπεχανά ! Ἐσὺ δὲν
θά κάνεις τίποτα γιὰ τοὺς μα-
καρίτες ;

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
μουρμουρίζει βριά :

— Ἐγὼ τὸν... ἔσφαξα ! Καὶ
τώρα θά... κάπαιαααθουμῶ !

Τέλος, ἀρχίζει νὰ ξημερώνει.
Ὁ ἄνεμος εἶναι εὐνοϊκός.

Στὸ στοιχειωμένο νησί τοῦ
βροκόλακα Σείχη, δὲν μποροῦν
νὰ μείνουν. Οὔτε τροφή, οὔτε νε-
ρὸ βρῖσκει ἔχει...

Ὁ καπετάν Κρόντ πιστεύει
πὼς σὲ δυὸ—τρεῖς μέρες θά
μπορέσουν νὰ βροῦν στεριά.

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ με τρό-
μο :

Κι' ὡς τότε τί τρῶνε, ἀδερ-
φέ μου ; Τὴ γλῶσσα μας θά
μασσοῦλᾷμε γιὰ νὰ πωρηγοιόμα-
στε :

Ἡ Χούχου τοῦ δίνει κουρά-
γιο :

— Καλὲ μὴ στεναχωρεῖσαι,
χρυσό μου ! Θά γλέτεις ἐμένα
καὶ θά... χορταίνεις ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !

Τέλος τὸ Ἰστοφόρο ξεκινᾷ.
Ναῦτες του τώρα εἶναι ὁ Κε-

ραυνός, ἡ Θύελλα. ὁ Ποκοπικό
κι' ἡ Χουχὺ.

Ἡ κοντοζοιζωτὴ Πυγμαία σαα-
φιλάει στὴ ξυρτια Ὁ Νανος
τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό ἀπὸ
κάτω. Τῇ φωνάζει :

— Πολὺ σὲ γουστᾶρω, ἀδερ-
φέ μου ! Σάν... γοργνό.τοῦλο τοῦ
Νιουακού εἶσαι !

Ὅμως δὲν ἔχουν προλάβει νὰ
βιοῦν ἀπ' τὸ φυσικὸ λιμνᾶκι
τοῦ νησιοῦ Ἐσφινὰ παραξενος
παφλασμός ἀκούγεται στὴ θά-
λασσα. Σαν καπιο Τέρας νὰ κο-
λυμπᾷ.

Ὁ Ποκοπικό καὶ υποψιάζε-
ται. Σκύβει μὲ ληχτάρα ἀπ' τὴν
κουμπιότη. Ἀντικρῖνει τὸν Κα-
θαρόαιμο ! Μ' ἀφάνταστες δυ-
σκολίες, ὁ ἄμνηρος, καταφέρνει
νὰ κρατιέται στὴν ἐπιφανεια.
Ἐχει κουραστῆ νὰ κολυμπᾷ.

Ὁ Νανὸς ξεφωνίζει μ' ἐνθου-
σιασμό :

— Νὰ μοῦ ξήρεις, Ἀντιτορ-
πιλάρα μου !..

Τὶ εἶχε συμβῆ !

Μόλις οἱ Κακοῦργοι τοῦ Μᾶξ
Ἀρλιν ἔσφιξαν ὅλῃς τοὺς Ἀν-
δρες τοῦ Καρμιοῦ ἓνας ἀπ'
αὐτοὺς, ἔκοψε τὸ σχινὶ ποῦταν
δεμένος στὸ κατάρτι, ὁ φορα-
λέος ναῖδαρος. Καὶ γιὰ νὰ δια-
σκεδάσει τὸν πέτυξε, μὲ σπρω-
ξίς καὶ κλωτσιές, στὴ θάλασσα.

Τὸ τρίποδο ζωντανὸ κολύμπη-
σε ἀρκετά. Τώρα λαχανιασμένο
καὶ κατὰσκοπο ξαναγρῖζει ..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Καπετάνιος
λυπῶνται τὸ δυστυχισμένο ζῶο.
Ρίχνουν μὴ γερὴ θύελλα. Τὸν
πιάνουν ἀπ' τὴ μεση Τὸν τρα-
βᾶνε πρὸς τὰ πάνω !

Κάποιο σκυλόφαρο ἔχει δαγ-
κώσει τὴν οὐρὰ τοῦ Καθαρόαι-

μου. Είναι τώρα δέκα 'δάχτυλα πιά κοντή. 'Απ' την κομμένη ακρη της τρέχει αίμα !

— 'Η Χουχού, ψιλά άπ' τὰ ξάρτια, φωνάζει στους δυο "Ανδρες που ανεβαζουν τὸ γαΐδαρο :

— Καλέ, γρήγορα, καλέ ! Καλέ θά... στάζει ή ούρά του !

Τέλος τὸ «σαΐνι» προσγειώνεται στο κατάστρωμα.

— 'Ο Ποκοπίκο ξαναδένει τὸν Καθαρόαιμο στο κατάρτι. Τοῦ χαστουκίζει τρυφερά τὰ καπούλια. Τὰ μάτια του βουρκώνουν άπ' τή συγκίνηση. Ψιθυρίζει στη Χουχού :

— Καλά πού δέν γίνηκε... υποβρύχιο, ὁ φουκαράς ! Θάμνες γεροντοκόρη μέχρι... τρίτη Παρουσία !

— 'Ο Νάνος ψάχνει τώρα σ' ὀλόκληρο τὸ Καράβι. Θέλει νά βρεΐ κάτι φαγώσιμο γιά τὸ γαΐδαρό του. Κάθε τόσο μουρμουρίζει έξω φρενῶν :

— Καράβι εἶν' αὐτό ! Νά μήν ἔχει λίγο σανό γιά τοὺς... ἐπιβάτες του !..

Τέλος σέ μιὰ γωνιά, κάτω στ' άμπάρι, βρίσκει ἕνα μεγάλο σακκί. Γεμάτο καπτερά κρεμμύδια.

Γεμίζει τήν άγκυλιά του ἀπό δαῦτα. Τὰ φέρνει μπροστά στὸν Καθαρόαιμο :

— Φάε, Σαΐνι μου ! Φάε ὅσα γουστάρεις !.. "Αμα τὰ βαρεθεῖς ὡμά, θά βάλω τή Χουχού νά στά φτιάξει... κομπόστα !

— 'Ο ψωραλέος γαΐδαρος, πεινασμένος καθὼς εἶναι, άρπαζει ἕνα σὸ στόμα. Τὸ μασσάει μὲ λαχτάρα...

— Όμως γρήγορα καίγεται. Τὸ πτύνει. Τὰ ταιμπλιασμένα μάτια του δακρῦζουν. Γκαρίζει παρα-

πονεμένα.

— 'Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια :

— Κατὰ πού πᾶμε, Σαΐνι μου, ὄχι κρεμμύδια θά φᾶς, μὰ καί... καραβόσκοινα !

— 'Η Χουχού ἔχει ἀλιθωρίσει άπ' τήν πείνα. Κατεβαίνει άπ' τὰ ξάρτια. Κάνει τᾶχα πὼς μαλώνει τὸν Ποκοπίκο :

— Καλὲ τρελλάθηκες, χρυσό μου ; Κρεμμύδια δίνεις νά φάει τὸ ζωντανό ; Νά βρωμᾶνε τὰ χνώτα του ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Σκύβει άμέσως μὲ τρόπο. "Αρπάζει ἕνα καλοθρεμμένο κρεμμύδι. Τὸ δαγκώνει πεινασμένα. Δικηολογείται στο Νάνο :

— Καλὲ ὄχι πὼς πεινάω, χρυσό μου ! Μὰ θέλω νά δῶ τί γούστο βρίσκετε σ' αὐτὰ τὰ... φρούτα !

— 'Ο Ποκοπίκο κοροϊδεύει :

— Καί τὰ χνώτα σου, μαρὴ Μαρτὶν ! Δέν λογαριάζεις πὼς θά βρωμᾶνε ;

— 'Η πυγμαία ἔχει ἔτοιμη τήν ἀπάντηση :

— Καί βέβαια τὸ λογαριάζω ! Πλήν ὅμως ἐξ ἐπιτούτου τὸ κᾶνω. Περί διὰ λόγους άσφαλείας, πού λένε. Γιά νά μή με... φιλοῦν οἱ "Αντροί ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Τὸ Καράβι ξεκινάει σιγά - σιγά... Προχωρεῖ στο βάθος τ' ἀτέλειωτου άχνοῦ ὀρίζοντα...

ΔΟΛΩΜΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΨΑΡΟ

Οἱ τρεῖς μέρες ποῦπε ὁ Καπετάνιος ἔχουν περάσει. Κι' ὅμως οὔτε στεριά, οὔτε ποντὶ πετάμενο δέν βρίσκεται μπροστά τους.

‘Ο «Βαλοαμωμένος Σεΐχης» με τὸν ὑπερφυσικό τυφλοπόντικα παρουσιάζεται.... Οἱ τρεῖς ἄνδρες κι’ ἡ θύελλα τὸν κυττάζουν με φόβη !

‘Η πείνα ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται ἀφόρητη.

Τὴν πρώτη μέρα, ὅλοι ἔφαγαν κρεμμύδια. Μὰ τοὺς ἔφεραν μεγάλη κάψα. Κι’ ἡ κάψα, φοβερὴ δίψα !

Ἔτσι τὶς ἄλλες μέρες μένουν ἐντελῶς νηστικοί.

Τ’ ἄντερα τοῦ Ποκοπίκο νιαουρίζουν σὰν ἀγριεμένες γάτες. Τῆς Χουχοῦς στριγγλίζουν σὰν ξεκούρνιστα βιολιά !

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» παίρνει πάλι κάποιον χοντροῦ παλαμάρι. Δένει στὴν ἄκρη του ἓνα γερό χαλκά. Τὸν δολώνει με κρεμμύδι. Τὸν πετάει στὴ θάλασσα.

Ὡρες ἀτέλειωτες περιμένει τίποτα. Κανένα ψάρι δὲν τοιμπάει. Μουρμουρίζει κατασκασμένος :

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος ! Ἐδῶ τὰ ψάρια δὲν τρῶνε κρεμμύδια...

‘Η ἀνόητη Χουχοῦ ρωτᾷει περίεργη :

— Γιατί, Ποκοπίκο ;

‘Ο Νᾶνος τῆς ἐξηγεῖ σοβαρά :

— Φαίνεται πὼς θὰ βούλιαξε σ’ αὐτὰ τὰ νερά κανένα καράβι φορτωμένο... κρεμμύδια ! Τὶ νὰ σοῦ κάνουνε τὸ λοιπὸν κι’ οἱ ψάρακες ! Φάγαμε, φάγαμε, τὰ συχαθήκανε στὸ φινάλε !.. Μὲ ἀντιλήβεισαι Μαρμζέλ ;

Τραβάει τώρα τὸ παλαμάρι.

Βγάξει απ' τὸ χαλκὰ τὸ κρεμ-
μύδι Γυρίζει στὴ Χουχού :

— "Ελα, βρά μωρή... Κόψε κα-
νὰ δόλωμα απ' τὸ μπουτί σου νὰ
πιάσουμε κανὰ... σκυλάραρο!..

Ἡ Πυγμαία βομβαρδίζει τὸ
σβέρο του μὲ δυο—τρεις ἀερο-
δυαμικὲς καρπαλιές :

— Τρομάρα στὰ μπατζάνια σου,
χρυσό μου! — "Αμὰ δολώσεις μὲ
τὸ τρυφερό μου κρεατάκι, θὰ
πιάσεις. Γουργώνεις! "Οχι σκυ-
λόψαρα! Μὲ συγχωρεῖτε κιθάρα!

Τὸ ταξίδι συνεχίζεται ἡσυχο...
"Ο καπετὰν Κρόντ, γιὰ νὰ περ-
νοῦν οἱ ὥρες καὶ νὰ ξεχνᾶνε τὴν
πείνα, τοὺς διηγείται τὴν ἱστο-
ρίαν τοῦ Βιλαρμωμένου Σείχη.
Εἶναι ἓνας πολὺ παλιὸς θρύλος.
Τὸν ἔχει ἀκούσει, σὺν ἥ-αν μι-
κρός, απ' τὴ σόφια κάποιου γέ-
ρον θαυλοσσοῦλου Παρ' ὄλο ποῦ
ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή,
μολιάζει μ' ἓνα δυσχερὲ καὶ συ-
ναρπαστικὸ παραμῦθι. Ἀκούστε
τὸ κι' ἐσεῖς.

Σὲ μιὰ χώρα τῆς Ἀνατολῆς,
ζοῦσε κάποτε ἓνας νέος, ὁμορ-
φος καὶ πολὺ πλούσιος Σείχης..
Ζαλάρα λεγόταν, κι' ἦταν ἓνα
περὶ φανὸ κι' ἀγρόμητο πολιτάρη!
"Ὅλος οἱ βασιλοπούλες κι' Ἀρ-
χοντοπούλες τῆς Ἀνατολῆς ἦταν
ξετριλλωμένες μὲ τὸν πανώριο
καὶ λεβεντιλ Ζαλάρα.

Μὰ ὁ νεαρὸς Σείχης σημασία
δὲν εἶχε σὲ κομμὸ απ' αὐτὲς.
Ἡ καρδιά του ἦταν σκλαβωμένη
στὸ δίχτυ μᾶς γοητῆς καὶ
σκληρῆς Γυναίκας. Τῆς πεντά-
μορφης χορεύτριας Ζαχράν.

Ἡ καρδιά της ἦταν σκληρή
καὶ κοῦα σὺν τὴν πέτρα. Ἀπὸ-
νη σὺν τὸ δόντι τοῦ πεινασμέ-

νου θριοῦ. Ποτὲ δὲν ἔνοιωσε
ἀγάπη καὶ συμπόνια γιὰ κανένα.
Παρὰ μονάχα μίσος. Μίσος γιὰ
ὅλο τὸν Κοσμο.

Σὺν ἦταν μικρή, μισοῦσε τὴ
μητέρα της γιατί ἦταν ὁμορφη.
Γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθεῖ, εἶπε
ψέματα στὸ πατέρα της πὼς
τὴν εἶδε στὴν ἀγκαλιά κάποιου
ξένου.

Κι' ὁ Πατέρας τῆς Ζαχράν
κάρφωσε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά
τῆς ἀθώας γυναίκας του.

Ἀπὸ τότε ἡ πενταμορφη χο-
ρεύτρια ἔκανε ἀμέτρητα κι' ἄλλα
ἐγκλήματα.

"Ὅλος ὁ Κόσμος τὴν κατηγο-
ροῦσε. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὴν
ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο.

Τέλος σκότωσε κάποτε κι' αὐ-
τὸ τὸν πατέρα της. "Ο αἰσιρος
ζητοῦσε νὰ σταθεῖ ἐμπόδιο στὸ
δρόμο τῆς κραιπάλης καὶ τῶν
ὀργίων ποῦχε πάρεϊ ἡ Κόρη του.

Γιὰ νὰ ξεφορτωθεῖ κι' αὐτόν,
πῆγε στὸ Παλάτι τοῦ Σείχη.
Τοῦ εἶπε ψέματα πὼς ὁ Πατέ-
ρας της τὸν μισεῖ. Πὼς τίς νύ-
χτες συναντιέται κρυφὰ μὲ διά-
φορους κακούργους. Σχεδιάζουν
πὼς νὰ δολοφονήσουν τὸ Σείχη.
"Ο Ζαλόχαρ ξετρελλώθηκε. Ἀπ'
τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τὴν ὁμορ-
φη χορεύτρια. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν
θέλησε νὰ κάνει κακὸ στὸν πα-
τέρα της.

"Ὅμως οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πα-
λατιοῦ, γι' ἀσφάλεια τοῦ Ἀφέν-
τη τους, πηγαίνουν κρυφὰ τὴν
ἴδια νύχτα. Τὸν δολοφόνησαν.

Ἀπὸ τότε ὁ Σείχης γίνεται
ἓνα παιγνίδι στὰ χεῖρα τῆς
σατανικῆς Ζαχράν.

Ἐκενῇ, γιὰ νὰ δεχτεῖ νὰ τοῦ
χαρίσει τὴν καρδιά της, τὸν βιά-

ξει νὰ κάνει ἀμέτρητα ἐγκλήματα...

Ἡ Χουχοῦ διακόπτει τὴ διήγηση τοῦ Καπετάνιου. Ἀναστενάζει :

— Ἀχ, Θεέ μου ! Τί κακοῦργες πνύμαστε κι' ἐμεῖς οἱ... ὁμορφες !

Ὁ Ποκοπικό ξεροβήχει :

— Γκούχ, γκούχ !

Ὁ Κροντ συνεχίζει :

— Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Ζαχοῦν καταφέρνει νὰ ἐξοντώσει ὅλους τοὺς ἐχθρούς της. Κι' ὅλες τὶς ὁμορφες γυναῖκες τῆς Χώρας !

Κι' ὅταν βλέπει πὼς ἡ μητέρα τοῦ Σεῖχη δεν τὴν θέλει γιὰ νύφη, βάζει τὸ γιό της καὶ τὴ σκοτώνει. Σκοτώνει τὴν ἴδια τὴ μάνα του !

» Μὰ καὶ πάλι ἡ κακιὰ Ζαχοῦν δὲν χορταίνει τὸ αἷμα. Ἐτοίμια μὲν ζητάει ἀπ' τὸν Σεῖχη νὰ τῆς ἀποδείξει τὴν ἀγάπη του.

Ἐκεῖνος ἀποκρίνεται :

— Σ' ὀρκίζομαι στὸ Διάβολο, πὼς καὶ νεκρὸς ἀκόμα, θὰ βρυκολακιάσω γιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ !

— Ὅχι ὄρκους, Σαλάχαρ. Θέλω νὰ μοῦ ἀποδείξεις τὴν ἀγάπη σου μὲ ἔργα.

Ὁ Σεῖχος ἔχει μεθύσει ἀπ' τὴν ὁμορφιά της :

— Πέσ' μου, εἰ θέλεις ἀκόμα νὰ κάνω ; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ με διατάξεις.

Ἡ Ζαχοῦν τοῦ δίνει ἕνα φαρμακερὸ μαχαίρι :

— Ἀν πραγματικὰ μ' ἀγαπᾷς, κάρφωσέ το στὴν καρδιά σου.

Ὁ Σαλάχαρ δὲν διστάζει στιγμή. Τ' ἀρπάζει ἀπ' τὰ χέρια

της. Μὲ ξαφνικὴ καὶ γρήγορὴ κίνηση τὸ καρφώνει στὴν καρδιά του. Σωριάζεται κάτω νεκρός. Ἐτοί τῆς ἀποδείξε μιά γιὰ πάντα τὴν ἀγάπη του.

» Τὸ πτώμα τοῦ Σεῖχη βαλσαμώθηκε Μπῆκε σ' ἕναν πλούσιο μαρμαρένιο τόφο. ὅμως ὅπως λέει ὁ θρύλος, εἶχε κάνει ὄγκο στὸ Διάβολο πὼς καὶ πεθαμένος θὰ βρυκολακιάσει γιὰ ν' ἀγαπᾷ τὴν κακούργα χορεύτρια.

» Ἐτοί καὶ γίνεται. Τὶς νύχτες ὁ ἐρωτευμένος Σεῖχος βγαίνει ἀπ' τὸν τόφο του. Πιρρυσιάζεται στὴ Ζαχοῦν. Τῆς μιλάει γιὰ τὴ μεγάλη κι' ἀθάνατη ἀγάπη του.

» Ἡ ζωὴ τῆς πεντάμορτης γυναίκας γίνεται μαρτυρικὴ ! Τὶς νύχτες εἶναι ἀδύνατο νὰ κλείσει μάτι. Νοιώθει τρόμο καὶ φόβη καθὼς ἀντικρύζει μπροστά της τὸ Στεῖχειο τοῦ ἀδικοσκοτωμένου Σεῖχη.

» Τέλος πληθώνει ἄνθρωπος νὰ ξεθάψουν κρυφὰ μιά νύχτα τὸ πτώμα τοῦ Βρυκόλακα. Τοὺς στέλνει νὰ τὸ θάψουνε στὸ πιὸ μακρυνὸ κι' ἐρημικὸ νησί τοῦ ὠκεανοῦ. Μὰ ὁ βαλσαμωμένος Σεῖχος ἐξακολουθεῖ νὰ παρουσιάζεται κάθε νύχτα στὴν ἀγαπημένη του Ζαχοῦν. Τῆς μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπη του. Γιὰ τ' ἀμέτρητα ἐγκλήματα ποῦχε κάνει γιὰ χατῆρι της.

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει ξαφνικά :

— Μεγάλο κορόϊδο ὁ μάγκας ! Πολὺ τὸν γουστάρω ἀδερφέ μου !

Ἡ Χουχοῦ τὸν μαλλώνει :

— Σκασμός, χυσοῦ μου ! Βγάλε τὸν περιόδομο ν' ἀκούσουμε

πέρα κάτω. "Ολοι οί άντριοι τέ-
τοια κορόιδα είσαστε !

‘Ο Καπετάνιος συνεχίζει ;

— "Ωσου κάποτε τὸ λογικὸ
τῆς κακίᾳς χορευτρίας σαλεύει.
Μιά νύχτα μπαίνει μονάχη σ’ ἑ-
να ίστιοφόρο. Τὸ κυβερνάει ὁ
βρυκόλακας. Φτάνουν στὸ μα-
κρυνὸ κι’ ἐρημικὸ νησί τοῦ ὠ-
κεανοῦ. Ζῇ γιὰ πάντα ἡ μά-
μαξὶ μὲ τὸν βαλσαμωμένον Σείχη.

» Στὸ νησί αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν
οὔτε ζῶα, οὔτε πουλιά. Ἕνας
τυφλοπόντικας μονάχα βρίσκε-
ται ἐκεῖ.

» ‘Ο Βρυκόλακας τοῦ Ζαλά-
χαρ ἀρπάζει τίς νύχτες τοὺς
ναῦτες ἀπ’ τὰ καταστρώματα
τῶν καραβιῶν πού ταξιδεύουν.
Ταῖζει μὲ τὰ πτώματά τους τὸν
Τυφλοπόντικα. Αὐτὸς μέρα μὲ
τῇ μέρα μεγαλώνει καὶ θεωρεῖται.
"Ωσου γίνεται σάν γουρουνί.

"Ετσι σκάβει καὶ τρυπᾷ τὴ
γῆ. Ἀνοίγει βαθιὰ κι’ ἀτέλειω-
τα λαγούμα. Ὑπόγειους δόλους.

» "Όλα τὰ Στοιχεῖα καὶ τὰ
Τέρατα τοῦ κολασμένου νησιοῦ,
στήνουν φωλιές ἐκεῖ.

» Περνᾶνε ἀπὸ τότε πολλὰ
χρόνια Ἡ Ζαχρᾶν οὔτε γερνᾷ
οὔτε πεθαίνει. Ζῇ σάν ἕνα φάν-
τασμα. Μ’ ὅλη τὴ χάρη καὶ τὴν
ὁμορφιά της.

» Τίς νύχτες βγαίνει στὴν
κορφὴ τοῦ νησιοῦ. Ἀνάβει μιὰ
μεγάλῃ φωτιά. Χορεύει σάν
τρελλὴ γύρω της. Δὲν παύει ὁ-
μως καὶ πόσα νὰ στέλνει τὸ
Σείχη νὰ κάνει φοιχτὰ ἐγκλή-
ματα. Ἡ κακούργα ψυχὴ της
ποτὲ δὲν θὰ χορτάσει τὸ αἷμα.

‘Ο Ποκοπικό μουρμουρίζει
πάλι :

— Ἐμένα ἔπρεπε νᾶχε ἄντρα

της ἢ Ζαχρᾶνε. Θὰ χόρταινε
αἷμα λόγων τοῦ ὅτι σφαζὼ χον-
δρικῶς.

‘Ο Καπετάν Κρόντ συνεχίζει
τὴ διήγησή του :

» Ἔτσι ἀπ’ τ’ ἀτέλειωτα ἐγ-
κλήματα τοῦ βαλσαμωμένου Σεί-
χη, ἔχει στοιχειώσει τὸ Νησί.
Κι’ ὅλη ἡ γύρω θάλασσα.

» Λένε πὺς χίλια δλόκληρα
χρόνια θὰ βασανίζεται ἀπ’ τὰ
Στοιχεῖα ἡ πεντήμορφη κακούρ-
γα Ζαχρᾶν. Ὑστερα θὰ πεθᾷ-
νει κι’ αὐτή. Καὶ τὸ κορμί της
θὰ σπαράξει ὁ τρομερὸς γίγαν-
τόσωμος Τυφλοπόντικας !

Μ’ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Κρόντ
τελειώνει τὸν ἀπίστευτο θρύλο
γιὰ τὸ Νησί τοῦ βαλσαμωμένου
Σείχη.

NANI-NANI TO ΜΩΡΟ ΜΟΥ!

Περνᾶνε κι’ ἄλλες τρεῖς μέ-
ρες. Κι’ ἀκόμα μονάχα θάλασσα
κι’ οὐρανὸ ἀντικρύζουν τὰ μά-
τια τους. Στεριά πουνενὰ νὰ
φανεῖ.

‘Ο Καθαρόαιμος καντεύει νὰ
φάει σιγὰ-σιγὰ δλόκληρο το σα-
κι μὲ τὰ καρτερά κρεμμύδια.

‘Ο Κεραυνὸς, χωρὶς νὰ τὸ ξέ-
ρει, ἔχει πᾶνω του τὴ μαγικὴ
χοροδύμνα τοῦ Νάχρα-Νιού.

Ἡ Χουχοῦ ἔχει ξετρελλαθεῖ
μαζί του. "Όλο τὸν τριγυρίζει.

"Όλο κάτι θέλει νὰ τοῦ πεῖ.

Τέλος καταφέρει κάποτε νὰ
τὸν ξεμοναχιάσει. Τοῦ κάνει
σπαραξικάρδια ἐρωτικὴ ἐξομο-
λόγησι :

— Ἀξέραςτε τζουτζούκο μου !
Διὰ πρῶτην βολάν λημβάνω τὸ
κάλαμον ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ σοῦ
πῶ πὺς σὲ ἠγαπῶ ἀγριῶς κα-
θὼς λυπᾶμαι νὰ σὲ γλέπω μὲ

μιά καρακάξα ὥσπερ ἡ Θύελλα !
Ἐνῶ τοῦ λόγου μου, μετὰ συγ-
χωρήσεως, τυγχάνω μούρλια,
πὺλ κακοψόφο νᾶχεις. Μὲ συγ-
χωροῦ...

Ἡ ἄμοιρη δὲν προφταίνει νὰ
τελειώσῃ τὰ λόγια της... Ξαφνι-
κὰ βγάσει τρομαγμένο καὶ πο-
νεμένο ξεφανητό :

— "Αααα !..

Στριφογυρίζει σὰν τρελλή. Ὁ
Ποκοπίκο τυφλωμένος ἀπ' τὴν
πείνα, ἔχει πηδήσῃ στὴ ράχη
της. Τὴ δαγκώνει στὸ σβέγκο.
Ζητάει νὰ κόψῃ μὲ τὰ δόντια
τοῦ μιά γερὴ μπουκιά.

Οἱ δυὸ "Ανδρες κ' ἡ Θύελλα
δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν τὰ
γέλια τους.

Τέλος ἡ Πυγμαία, μὲ ἀπεγνω-
σμένες κινήσεις καταφέρνει νὰ
τινάξῃ ἀπὸ πάνω της τὸν πει-
σμένο ἄνθρωπο.

— Μπα σὲ καλὸ σου, χρυσό
μου !.. Καλὲ τί θὰ γίνω ἐγὼ
μὲ σὰς τοὺς "Αντρουσ ! Πρῶτα
μὲ τρώγατε μέ τὰ μάτια ! Τώρα
θ' ἀρχίσετε νὰ μὲ τρώτε καὶ μὲ τὰ
δόντια, ποὺ κακοχρόνο νᾶχετε ;

Ὁ Ποκοπίκο ὅλα τὰ ὑπομένει
στὴ ζωὴ του. Μονάχα τὴν πείνα
δὲν μπορεῖ ν' ἀντέξῃ !

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν στράκες
τῆς Χουχοῦς τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Τρέχει κοντὰ στὸ μεγάλο
κατάρτι. Ἐκεῖ ποῦχει δέσει τὸν
τὸν ψωραλέο γαϊδαρό του.

Τοῦ χαϊδεύει πάλι τριφυρὰ τὰ
καπούλια. Τὸν ρωτᾷ μὲ τρόπο :

— Δὲν μοῦ λές, Κουθαροαμικό
μου !.. Θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ
περπατᾷς μέ... δυὸ ποδάρια ;
Καὶ τοῦ λόγου μου δυὸ μονάχα
τάχω καὶ πηγαίνω μιά χαρά !

Στὸ μεταξύ ἔχει πλησιάσῃ κι'

ἡ Χουχοῦ :

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ τοῦ
λές τοῦ ζωντανοῦ. Πῆς' του τὴν
ἀλήθεια πὼς θέλεις νὰ τὸν πε-
ριδρομιάσεις !..

Ὁ Νᾶνος διαμαρτύρεται :

— Ὁχι, μωρὴ Μαρζέλ ! Μονά-
χα ἓνα μπουτάκι τοῦ ζητάω. Νὰ
τὸ βάλλω στὸ φοῦρνο μὲ σκορ-
δάκι !

Ἐημερώνει κι' ἄλλη μέρα. Κι'
ἄλλη... Κι' ἄλλη... Κι' ὅμως
στεριά δὲν φαίνεται πουνθενά...

Ἡ Θύελλα, ὁ Κεραυνός, κι'
ἡ Χουχοῦ, εἶναι ἀφάνταστα
ἐξαντλημένοι. Μὲ δυσκολία κα-
ταφέρνουν νὰ κρατιῶνται στὰ
πόδια τους...

Ὁ καπετὰν Κρόντ πασχίζει
νὰ τοὺς παρηγορήσῃ :

Κουράγιο, φίλοι μου ! Ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ βροῦμε τὴ
στεριά ποὺ ζητάμε... Θὰ φάμε !
Θὰ πιῶμε νερό ! Ὅλα θὰ ξε-
χαστοῦν !

Ἡ Πυγμαία τὸν παρακαλεῖ :

— Κάνε γρήγορα νὰ προλάβῃς.
κύριε Τέτοιο μου ! Γιατί θὰ
πεθάνουμε καὶ θὰ μᾶς... κοπεῖ
ἡ ὄρεξις ! Μὲ συγχωρεῖται κι'
ὅλας !

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώ-
σῃ τὰ λόγια της. Ξαφνικὰ στ'
αὐτὰ τους φτάνει πονεμένο να-
νούρισμα :

« Νάνι—νάνι τὸ μωρό μου,
τὸ κουκλί τὸ τρυφερό μου !
θέλω ὁ ἕπρος νὰ τὸ πάρει,
καὶ χαμπάρι νὰ μὴ πάρει ! »

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο.
Ἐκεῖ ἀκουμπᾷ τὴ ράχη του
στὸ μεγάλο κατάρτι. Νανουρίζει
τὸν Καθορόαίμο.

Ἡ Χουχοῦ παραξενεύεται.
Τρέχει κοντά. Ρωτάει χαμένα :

— Τί τρέχει, χρυσό μου ;

Ὁ Νάνος εἶναι ἔτοιμος νὰ ξε-
σπάσει σὲ λυγμούς. Μουρμου-
ρίζει κλαψιάρικα :

Πεινάω, Χουχοῦκα μου ! Δὲν
μπορῶ πιά ! Ἀποφάσισα νὰ τὸν
σφάζω !

— Καί γιατί τὸν νανουρίζεις,
χρυσό μου ;

— Γιά νὰ κοιμηθεῖ καὶ νὰ μή-
πονέσει ὁ φουκαῶς !

Ἡ Χουχοῦ φοβᾶται τὸν Πο-
κοπίκο. Μπορεῖ νὰ χυθεῖ πάλι
καὶ νὰ τὴν ξαναδαγκώσει στο
σβέγκο. Σκαρφαλώνει τρομαγ-
μένη στὰ ξάρτια.

Ὁ Νάνος σηκώνει τὴ θρυλικὴ
σκορμιασμένη χατζάρα του. Ἐ-
τοιμαζεται νὰ τὴν κατεβάσει στὸ
σβέγκο τοῦ ψιφραλέου Καθα-
ρόαιμου ψιθυρίζει πένθιμα :

— Αἰώνιμ σου ἡ μνήμη. Γαῖ-
δουρογάϊδαρε !

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ χτυ-
πήσει. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει
τὴ Χουχοῦ νὰ ξεφωνίζει ἀπὸ
ψηλά :

— Στεριά, καλέ ! Καλέ στεριά
γλέπω !..

Πραγματικά. Στὸ βάθος τοῦ
ὀρίζοντα φαίνεται θαμπὰ ἡ σι-
λονέτα ἑνὸς νηιοῦ.

Ὁ Ποκοπίκο κρεμαίει μεγάλω-
πρεπα στη ζώνη του τὴ χατζά-
ρα. Μουρμουρίζει στὸν Καθα-
ρόαιμο :

— Δὲν πειράζει. Ζῆσε κι' ἐσύ !
Ζῆσε νὰ φᾶς γρασιδί !

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Σὲ λίγες ὥρες τὸ ἱστοφόρο
«Γκιούρ» ρίχνει ἄγκυρα σ' ἓνα
καταπράσινο ἑωτικό λιμάνι :

Ἀμέτρητες ὁμορφες μελαψές
κοπέλλες, τοὺς ὑποδέχονται. Εἴ-
ναι ὅλες στιλισμένες μὲ πολυ-
χρωμα μυρωμένα ἀγριολούλου-
δα ..

Τοὺς προσφέρουν πλούσια φα-
γητά, κρεμια, φρούτα, γλυκί-
σματα !..

Ὅμως ὅλες ξετρελλαίνονται
ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Κεράννο.
Ἡ μαγικὴ χρυσόμυγα τοῦ Νάχ-
ρα - Ντοῦ, κάνει κι' αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ τὸ ὄμμα της.

Ὁ Ποκοπίκο τρώει μὲ σαράν-
τα μαστέλες. Μπουκωμένος κα-
θώς εἶναι, φωνάζει στὰ Κορί-
τσια :

— Ἀνθόσπαρτες νεάνις ! Ὅ-
σες μὲ γουιτάρετε πιᾶστε οὐρά.
Θά σᾶς φιλήσω μετὰ φαγητόν !
Ἡ Χουχοῦ μουρμουρίζει μὲ
ζήλεια :

— Πφ... Σπουδαῖες καρακά-
ξες ! Καλὲ γούστο πού τόλγετε
κι' ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι !..

Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Κεράννος, ἡ Θιέλλα κι' ὁ
Κρόντ, τρῶνε ἡνυχὴ κι' εὐχα-
ριστημένοι. Στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ
Νησί δὲν φαίνεται νὰ ζῇ κανέ-
νας ἄνθρωπος. Οἱ Κοπέλλες τὸ
βεβαιώνουν :

— Χαί... Μονάχα γυναῖκες
ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸ Νησί ! Εἶπα-
στε χίλιες Κοπέλλες ἐντελῶς
μονάχες ! Κι' ὅλες θέλουμε νὰ
παντρευτοῦμε !..

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
ἀναστενάζει :

— Ε, ρε καὶ νᾶχα καμιά
σαρανταριά τέτοιες Νησάρες !

Ἡ Χουχοῦ ἔχει χάσει τὸ κέ-
φι της. Σὲ κάθε εὐκαιρία κατη-
γορεῖ τίς πενταμυρφες αὐτές
κοπέλλες. Ὅλα σ' αὐτὸ τὸ νησί

τῆς φαίνονται ἄσχημα. Φριχτά.

Τὰ μυρωμένα λουλούδια βρῖσκει πῶς... βρομᾶνε ἀπαίσια. Τὰ γλυκόληλα πουλάκια πῶς κελαϊδᾶνε σάν.. κορακοὺς. Τὰ κρουσταλένια νερά πού κελαρίζουν στίς πηγές, τὴν ἐκνευρίζουν... Παρακαλεῖ τὸν Κρόντ :

— Καλὲ πᾶμε νὰ φύγουμε, καπετάνιε μου ! Πάμε νὰ δοῦμε καὶ κανα μέρος τῆς προκοπῆς !..

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Κεραυνός, βάζει τὸ χέρι του στὴν τσέπη. Βρίσκει τυχεῖα τὴν ξερὴ χρυσόμυτα, πού τοῦχε ρίξει ὁ Μᾶξ Ἀρλαν.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ δὲν ἔδρεε τὴ μαγικὴ δύναμη πού ἔχει μὰ οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ τὴ φαντοστεί.

Τὴν πετάει πέρα ..

Ὁ Ποκοπίκο τὴ βλέπει. Τοῦ γυαλίζει τὸ χρυσοπρασίνο χρώμα τῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή πηδάει ἀπὸ κάποιο κοντινὸ δέντρο ἕνας ὁμορφος παιδικὸς. Κάνει νὰ τὴν ἀπάξει στὸ γαμπὴ ράμφος τρυ.

Ὁ Νάνος κάνει βουτιά σάν τερματοφύλακας. Προφταίνει καὶ τὴν παρνε αὐτός Τὴν κρύβει γρήγορα στὸ ἑσωτερὸ καὶ τσεπάκι τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του Πιάνει καὶ τὴν παπαγαλο. Τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου !

Καὶ νά : Τὴν ἴδια στιγμή, ὅλες οἱ πεντήκοπτες κι' ἀνδοστολισμένες Κοπέλλες τοῦ Νησιοῦ, γύνονται σὺν τρεῖς πᾶνω σὸ Νάνο μὲ τὴ χρυσόμυτα. Τὸν χαϊδεύουν, τὸν φιλοῦνε, τοῦ

δείχνουν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη τους...

Ὁ Ποκοπίκο παραξενεύεται. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐρωτοχτυπημα. Ἀναστεναίνει βαριά κι' ἀνεσώχα :

— Τόσκα πῶς εἶμαι γόνης ! Μὰ καὶ τόσο... Δονζονάναρος, δὲν τὸ περίμενα, ἀδελφέ μου !

Σπρώχνει τώρα τίς Γυναῖκες πού τὸν φιλοῦνε :

— Σιγά, βρε κορακάδες ! Σιγά καὶ θὰ με... κασιόστες !

Ἡ Χονχού ἔχει γίνεи ἔξω αρετῶν Χάνεται μανιασμένη στὰ Κρίτσια. Τοῦς τραβάει τὰ μαλλιά Ζητοῦει νὰ τοὺς βγάλει τὰ ματια :

— Μπᾶ πού κακοχρόνο νᾶζεται, πολλοῦξενωλισμένες ! Καλὲ χαθηζάν οἱ Ἀντροί ! Μὲ τὸ «χρυσό» μου θέλετε ὅλες νὰ «κοντζουλωθεῖτε» ;

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΑΡΑ

Ὁ Κεραυνός, ἡ Θιέλλα κι' ὁ Καπετάνιος εἶναι ἀπασχλημένοι στὴ συζήτησή τους. Μιλᾶνε γὰρ τὰ σχέδια τοῦ ταξιδεῦ. Κι' ἂν θὰ μπόρεσουν ποτε νὰ συναντήσουν τὸ Καρβι μὲ τὸν Μᾶξ Ἀρλαν καὶ τὸν κακοῦργο καπετάνιο Χουρτο.

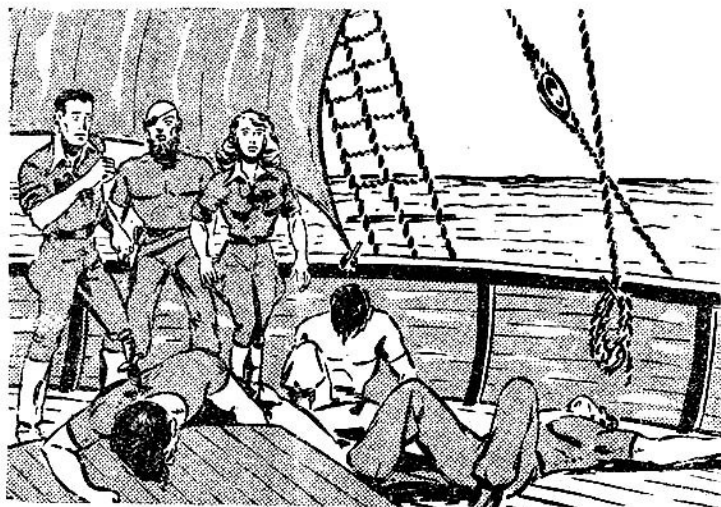
Ἀλλοιμονο ! Πάνω σ' αὐτὲς τίς σκέψεις τους, γίνεται καὶ τρομοχτ καὶ.

Ξαφνικά, ἀπὸ αἰφύρι ἀλλοπαροὶ ἀντιχρῶν. Ἀπ' τὰ γύρω δέντρα ξεπετόγονται αὐτρητη μαῦροι ἰθανεγες. Ὅλοι ζητοῦνε στὰ χέρια τους ἀποταμιεμένα μαχαίρια. Πέφτουν μὲ λύσσα καὶ μανία στὸς ἐκνευμένους πού λάτρεψαν τὸ νησί τους.

Εἶχαν στήσει ἐνέδρα. Οἱ γυ

Ο πανώλης χρυσοστολισμένος Σείχη, κρατάει το μαχίρι. Το κρι
φώνει στην καρδιά του.

Οι τρεις σύντροφοι κοιτάζουν με φόβη γύρω τους. Στο κατάρωμα
έχει γίνει μεγάλο μακελειό!

Οι πανταμορφες ξωτικές κοπέλλες του νησιού ξετρελλάνονται με τον Ποκοπίκο. 'Η Χουχού σκάει απ' τή ξήλεια.

Οι άγριοι μαύροι Καννίβηλοι ρίχνουν μέσx στη σπηλιά άναμμένx κλαδιά. Θέλουν νά τούς κάψουν ζωντανούς.

ναίκες καὶ τὰ κορίτσια τοὺς ἦταν τὸ δόλωμα.

Ἔτσι ὁ Κεραυνός, ἡ Θύελλα, ὁ Κροντ, ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκος, πιάνονται ζωντανοί.

Ὁ Ἀρχηγός τῆς Φυλῆς διατάζει νὰ τοὺς κλείσουν σ' ἓνα ὑπογαιο σκοτεινὸ μπουντρούμι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ξωτικὸ Νησι θάχει χαρὲς καὶ πανηγύρια. Θ' ἀνάψουν μεγάλες φωτιές. Θὰ τοὺς κάψουν ζωντανούς. Θὰ φάνε, θὰ πιουνε, θὰ τραγουδήσουν καὶ θὰ χορέψουνε!

Αὐτὴ τὴν τύχη βρίσκουν πάντα ὅσοι πατήσουν τὸ παράξενο αὐτὸ Νησί.

Ἡ Χουχού κλαίει ἀπαρηγόρητη :

— Μμμ... μμμ! Καλὰ σὰς τό-
λεγα ἐγὼ νὰ φύγουμε, Μμμ...
μμμ... Ὅμως ἐσεῖς εἴχατε ξε-
μυλιάσει μὲ τίς νυφίδες τοῦ
γιαλοῦ, πὺν κακοψῆρο νάχετε!
Μὲ συγγωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ποκοπίκος παίρνει μαζί,
στὸ μπουντρούμι πὺν τοὺς κλεί-
νουν, καὶ τὸν ἀγαπημένο παπα-
γάλο του,

Ὅμως μιὰ ἀπ' τίς κοπέλλες,
ἡ Κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἡ πεντά-
μορφη Χράϊλα, εἶναι πὺν πολὺ
ἀπ' ὅλες ξετρελλημένη γιὰ τὸ
Νάνο μὲ τὴ χρυσόμυγα.

Ἔτσι, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυ-
χτα, ξεγελάει τὸ φρουρὸ πούχει
βάλει ὁ βσιλιάς πατέρας της.
Τραβάει τίς ἀμπάρες τῆς βα-
ριάς ξιλένιας πόρτας. Δευτερώ-
ναι τοὺς φυλακισμένους μελλο-
θανάτους.

Ὁ Ποκοπίκος τὴν εὐχαριστεῖ
ἀγέρωχα :

— Πολὺ σὰ γουστάρω, ἀδερ-
φέ μου! Ἔλα τὸ λοιπὸν μαζί

κι' ἀκολουθήσόν με ταπεινά. Θὰ
σὲ στεφανώσω ἐπὶ τῆς Ζουγκλὸς
καὶ θὰ σοῦ προσλάβω καμαριέρα
τὴ Χουχού!

Στὸ μεταξύ ὁ Κεραυνός, ἡ
Θύελλα, ὁ Καπετάνιος κι' ἡ
Πυγμαία ἔχουν ξεμαρκῖνει. Κον-
τεύουν νὰ φτάσουν κάτω στὸ
Λιμάνι.

Ὁ Νάνος τραβάει τὴν ὁμοσφη
Χράϊλα. Τρέχουν κι' αὐτοὶ στὴν
παράλια.

Εὐτυχῶς. Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς
δὲν ἔχουν πειράξει τὴ βάρκα
τοὺς Πηδοῦν ὅλοι μέσα. Φτά-
νουν γρήγορα στὸ Καραβί. Ξε-
κινᾶνε!

Ἡ Κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ δὲν
ἀφήνει στιγμή ἀπὸ κοντὰ τῆς
τὸν Ποκοπίκο. Ἐχει κολλήσει
πάνω του σὰν στρεῖδι. Κάθε τό-
σο τοῦ λείει μὲ τὴ γλυκεῖα βε-
λουδένια φωνὴ τῆς :

— Σ' ἀγαπῶ, γουρουνάκι μου!
Σὲ λατρεύω, ἀρκουδάκι μου!

Ὁ Νάνος τῆς ἀποκρίνεται τὸ
ἴδιο τρυφερά :

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, καται-
κάκι μου! Κι' ἐγὼ σε λατρεύω
γαῖδουράρα μου!

Στὸ μεταξύ χαϊδεύει τὸν ὁ-
μορφο παπαγάλο του. Καὶ νὰ:
Ξαφνικὰ θυμᾶται τὴ χρυσόμυγα
ποῦχει κρύψει στὸ πανιελόνι.
Τὴ βγάσει. Τοῦ τὴν προσφέρει :

— Αἰντε! Γιὰ σένα τὴ χυλα-
λίζω. Περιθρόμισέ τη!

Τὸ πολύχρωμο ξωτικὸ πουλι
τὴν ἀρπάζει στὸ γαμπρὸ ράμφος
του. Τὴν κατοβροχθίζει λαί-
μαρνα.

Ὁ Ποκοπίκος εὐχαριστεῖται :

— Μὲ τίς ὑγείες σου, μάγκα!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ
ἀπίστευτο γίνεται. Ἡ Ἀγάπη

της πεντάμορφης Χράϊλα. χάνεται σάν καπνός πού τόν φυσάει άγέρας. Πετιέται άμφως όρθή στο κατάστρωμα. Σεφωνίζει άγρια στον Ποκοπικό :

— Χάσου άπ' τά μάτια μου, μαύρε καλλικάτζαρε ! Δεν σ' αγαπώ ! Μετάνιωσα πούθηα μαζί σου. Θέλω να ξαναγυρίσω στο νησί μας Κοντά στον πατέρα μου Κοντά στους δικούς μας !

Καταλαβαίνετε βέβαια, γιατί ή όμορφη μελαψή Κόρη έπαψε τόσο ξαφνικά ν' αγαπάει τόν Νάνο. Γιατί έπαψε νάχει πάνω του τή μαγική χρυσόμυγα. Αυτήν πούχει καταβερχήσει ό Παπαγάλος.

Ή Χράϊλα ούρλιάζει τώρα :

— Θά φύγω : Γυρίστε πίσω ! Θέλω νά βγώ στη σιεριά !

Ό Ποκοπικό φωνάζει στον Κρόντ :

— Έ, μπάριμα Καπετάνιο ! Κάνε στάση νά κατέβει ή Δεσποινίς !

Και νά : Ή πεντάμορφη μελαψή Κοπέλλα, δίνει άπ' τό κατάστρωμα μιά βουτιά Πέφτει στη θάλασσα. Κολυμπάει προς τό νησί της.

Ό Νύνος της φωνάζει από ψηλά :

— Στο καλό κι' από τό... πεζοδρόμιο !

ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΤΑ ΜΟΝΟΞΥΛΑ

Οι άνδρες του Νησιού κι' ό άρχηγός τους, Ξυπνούν άπ' τις φωνές της Χράϊλα. Τρελλοί από θυμό κατεβαίνουν όλοι στο Λιμάνι. Ένας ένας μπαίνουν σ' άμέτρητα μονόξυλα. Ό καθένας στο δικό του. Τρέχουν ξωπίσω.

Κυνηγάνε σάν μαύροι δαίμονες τό Ιστιοφόρο. Στα χέρια τους κρατάνε άναμμένους δυνλούς !

Τέλος, τό φτανουν κάτωτε. Ζητάνε νά σκαρφαλώσουν επάνω. Ό Κεραυνός, ό Κρόντ, ή Θύελλα τους χτυπάνε άπ' τό κατάστρωμα μέ μεγάλα ξύλα. Ή Χονχού τους πετρουβολάει μέ... κρεμμύδια.

— Καλε φευγάτε καλέ ! Θά σάς σκοτώσω, καλέ !

Ό Ποκοπικό, σκυμμένος άπ' τήν κουπατητή, άνεμίζει τή θυμική σκουριασμένη χατζάρα του.

Στριγγλίζει άγρια :

— Πίσω ρετάλια ! Πίσω άνθυπομικροβία !

Ή επίθεση τών άγρίων μέ τά μονόξυλα, συνεχίζεται γιά πολύ άκόμα. Κανένας τους όμως δεν καταφέρνει νά σκαρφαλώσει στο Καραβί.

Έτσι κάνουν πώς φεύγουν. Όμως κρύβονται πίσω από κάτι ξερονήσια πού βρίσκονται εκεί κοντά.

Τό Ιστιοφόρο συνεχίζει ήσυχο πάλι τό δρόμο του.

Κατά τά χαράματα φτάνει σ' ένα άλλο όμορφο μικρό νησί. Γεμάτο λουλούδια, δέντρα και πολύχρωμους παπαγάλους.

Ρίχνουν άγκυρα στο φυσικό λιμανάκι του. Βγαίνουν στη στεριά. Τό Νησί αυτό είναι έντελώς έρημο και άκατοίκητο.

Τρώνε όλοι γλυκούς καρπούς. Πίνουν δροσερό νεράκι.

Ό Ποκοπικό κρατάει πάντα στην άγκαλιά τόν αγαπημένο Παπαγάλο του. Τούχει δώσει κι' όνομα. Τόν έχει βγαλει Τσακατσούκα. Έπειδή ξεφλουδίζει μ' εύκολία τους σπόρους. Σάν

νά καθαρίζει πασατέμπο.

“Ομως ένα κοπάδι όλόκληρο ἀπὸ θηλυκούς παπαγάλους, φτερουγίζει συνέχεια πάνω ἀπ’ τὸν Τσακατσούκα.

Εἶναι οἱ ἐρωτευμένες νυφάδες ποὺ θέλουν νά τὸν κάνουν ταῖρι τους. Εἶναι περιζήτητος γαμπρός ἀπ’ τὴ στιγμή ποὺ καταβροχθήσε τὴ μαγική χρυσόμυγα!

“Ο Ποκοπίκο τὸν καμαρώνει :

— “Αδελφέ μου Τσακατσούκα, καρδιές θά κηφεις κατὰ τὰ φαινόμενα! Κόλλησες ἀπὸ μένα γοητεία καί... κατακτητρίκι!

“Ομως τ’ ἀστεία γρήγορα τελειώνουν...

Ξαφνικά, τὸ μικρὸ νησάκι βρίσκεται περικυκλωμένο ἀπ’ τ’ ἀμετρητὰ μονόξυλα.

Οἱ ἄγριοι ἀποβιβάζονται στὴν ἀκτὴ. Κάνουν δεύτερη, πὺ λυσασμένη τώρα, ἐπίθεση.

Τρομακτικὴ μὴχη ἐπακολουθεῖ. “Ο Κεραυνός, ὁ Κρόν κι’ ἡ Θύελλα πιλεμάνε σὰν ἀτρόμητα, λιοντόρια. “Ομως οἱ ἀντιπαλοὶ, εἶναι ἀμέτρητοι. “Η θύση τῶν Συντρόφων γίνεται, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, καὶ πὺ τραγική.

“Η Χουχοῦ ξεφωνίζει τρομαγμένη:

— “Αράν, κακὸ ποὺ τῶπαθα! Καλὲ γιὰ μένα γίνονται ὅλ’ αὐτά! “Αχ, Θεοῦλη μου! Γιατί νά μὲ κάνεις τόσο μούρλια! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

“Ο Ποκοπίκο βλέπει τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Ψάχνει μὲ τὰ μάτια του γύρω. “Αντικρῦζει τὸ στενὸ ἄνοιγμα μιᾶς σπηλιάς. Μουρμουρίζει βαριά κι’ ἀγερωχα:

— Τοῦ λόγου μου δινὼ τόπο στὴν ὁργή. “Οστις τοῦ γουστάρει, ἄς ἐρθεῖ νά μοῦ ζητήξει τὸ

λόγο!

Μὲ λίγα γρήγορα πηδήματα μπαίνει καὶ κρυβεται στὴ σπηλιά, Τὸ ἄνοιγμα τῆς εἶνε στενὸ. “Ομως μέσα εἶναι εὐνύχωρη Μὲ πολὺ ψηλὸ θόλο.

Οἱ θηλυκοὶ παπαγάλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Μπαίνουν κι’ σὺτοὶ μέσα

“Ο Νάνος χαϊδεύει τὸν Τσακατσούκα του:

— “Αδελφέ μου μάγνα, τίς ἔκηφες τίς... παπαγαλλίδες!

“Αμέσως μετ’, μπαίνει ἀλαφιασμένη στὴ Σπηλιά κι’ ἡ Χουχοῦ. Κρύβεται στὴν πὺ ἀπόμωρη καὶ σκοτεινὴ γωνιά. Μουρμουρίζει τρομαγμένη:

— Καλὲ τί θά γίνει μ’ ἐμένα!.. Οἱ “Αντροὶ μόλις μὲ γλέπουνε, ἀφινιάζουνε! Φτοῦ μεν, καλέ! Φτοῦ μου, φτοῦ μου καὶ ματαξαναφτοῦ μου.

“Ομως κι’ οἱ τρεῖς Σύντροφοι ποὺ χτυπιῶνται ἔξω μὲ τοὺς ἀγρίους, γρήγορα παρατάνε τὴ μάχη. “Υποχωροῦν. Ταμπουρώνονται κι’ αὐτοὶ στὴ Σπηλιά. Τοὺς εἶναι εὐκόλο νά προστατέψουν τὸ στενὸ ἄνοιγμά της.

“Οσοι ἀπ’ τοὺς μαύρους κάνουν νά μποῦν μέσα, δέχονται τρομερὰ χτυπήματα στὰ κεφάλια τους. Ξεφριάζονται κάτω ναίσθητοι.

“Ο “Αρχηγός τους διατάζει νά κυλήσουν, ὅλοι μαζί, ἓνα μετὰ το γοβράχο. Κλείνουν μ’ αὐτὸν τ’ ἄνοιγμα τῆς Σπηλιάς. Οἱ πέντε ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται μέσα μέσα, εἶναι ἀδύνατον νά τὸ κουνήσουν.

“Ο Ποκοπίκο σπάει πλὸς μετὶς «Παπαγάλες» ποὺ κυνηγᾶνε μέσα στὴν σπηλιά τὸν Παπαγά-

λος τοῦ :

— Φίνα τὴν περνᾷς, Τσακα-
τσούκα ! Τὸ σκάρωσες γλέπω
τὸ χαρεμάκι σου !

Οἱ ὄρες περνᾶνε. Οἱ ἄγριοι
ἔχουν ξαπλώσει ἐξω ἀπ' τὴ σπη-
λιά. Ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς συλλο-
γιέται μὲ τί τρόπο νὰ τοὺς βά-
λει στὸ χέρι. Νὰ τοὺς πιόσει
ζωντανούς. Θέλει νὰ τοὺς κάνει
μεγάλα μαρτύρια. Τῷχει σὲ με-
γάλη προβολὴ πού τ' ἄρπαξαν
τὴ μονάκριβη Κόρη του.

Τέλος νυχτώνει. Βαθὺ σκοτά-
δι ἀπλώνεται στὸ Νησί καὶ στὴ
θάλασσα.

Στὸ κεφάλι τοῦ Ἀρχηγοῦ κα-
τεβαίνει ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα. Φέρ-
νει τοὺς ἀγρίους του πάνω ἀκρι-
βῶς ἀπ' τὴ σπηλιά. Τοὺς βάζει
νὰ σκάσουν μιὰ τρύπα σάν πη-
γάδι. Νὰ φτάσουν βαθιὰ κάτω.
Μέχρι τὸ θόλο της...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ἡ τρύπα
σιγὰ—σιγὰ βαθαίνει. Οἱ μαῦροι
σκάβουν τώρα κρεμιασμένοι μὲ
γερά χορτόσχοινα. Ὡσπου κάπο-
τε τρυπᾶνε τὸ θόλο τῆς Σπη-
λιάς. Φτάνουν στὸ κενό.

Εἶναι βαθιὰ νύχτα πιά. Νύχτα
μ' ὀλόγιομο φεγγάρι.

Ὁ Ποκοπικό βλέπει τὴ στρογ-
γυλὴ τρύπα στὸ πάνω μέρος τῆς
Σπηλιάς. Ἀναστενάζει :

— Ἐπὶ τέλους ! Ἀποκτήσαμε
καί... καμνᾶδα !

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κρόντ δο-
κιμάζουν νὰ φτάσουν ὡς τ' ἄ-
νοιγμα. Νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν
ἐξω. Χαμένος κόπος ! Ὁ θό-
λος τῆς Σπηλιάς εἶναι ψηλὸς
τὰ τοιχώματά της λεία καὶ γλυ-
στερά. Ἀδύνατο νὰ φτάσουν.
Ἀδύνατο νὰ σκαρφαλώσουν !

Ἡ Χθυχὸν ἔχει στραβολαι-
μιάσει νὰ κυττάζει τ' ἄνοιγμα
πού βρίσκεται πάνω ἀπ' τὰ κε-
φάλια τους. Καμογελαίει πονηρά.
Ψιθυρίζει :

— Βρὲ τοὺς κατεργαροῦλῆδες
τί σοφιστήκανε γιὰ νὰ μὲ πιά-
σουνε !.

Ἐξεγεί ἀμέσως στὸν Ποκο-
πικό :

Τώρα νὰ δῆς τί θὰ γίνει, χρυ-
σό μου ! Βροχὴ θὰ πέφτουν
ἐκ τῶν ἀνωθεν οἱ Γαμπροὶ ! Ἀχ
Θεοῦλή μου ! Γιατί νὰ μοῦ τύ-
χουνε ἔτσι μαζεμένοι ; Πῶς νὰ
τοὺς προλάβω ;

Ὁ Ναυος τὴν παρηγορεῖ :

— Δὲν βαρεῖσαι, μωρὴ Μам-
ζέλ. Σάμπως εἶναι γιὰ ... χόρ-
ταση !

Ὅμως οἱ Ἀγριοι ἔχουν ἄλλο
σκοπό.

Τρίβουν τώρα πέτρες τῆς φω-
τιάς. Ἀνάβουν φουντωτὰ κλα-
διά. Τὰ ρίχνουν, φλογισμένα
καθὼς εἶναι, στὴν ἀνοιχτὴ τρύ-
πα. Πέφτουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς
κλεισμένης σπηλιάς.

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει τρο-
μαγμένος :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου :

Πλακῶσαν οἱ ... ἀνθοδέσμες !

Ἡ Χοχοῦ ἀναστενάζει :

— Ἀχ, γιὰ μένα θὰ τίς ρί-
χνουνε, οἱ κατεργαροῦλῆδες !

Σηκώνει τὸ κεφάλι της. Φω-
νάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Εὐχαριστῶ γιὰ τίς ἀνθοδέ-
σμες σας, χρυσά μου ! Ἀλλὰ
δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τίς πε-
τᾶτε κι' ἀναμμένες ! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας !

Ὁ Κεραυνὸς, ὁ Καπετάνιος
κι' ἡ Θύελλα ποδοπατᾶνε τὰ
φουντωμέτα κλαδιά. Σβύνουν

τίς φλόγες τους. "Ομως οί κα-
πνοί έχουνε φλουμώσει τή Σπη-
λιά. Με δυσκολία καταφέρνουν
ν' άνασαινουν.

Εύτυχώς. Οί «παπαγαλλίδες»
πού φτερουγίζουν δεξιά κι' άρι-
στερά, διώχνουν πρὸς πάνω τούς
καπνούς. Καθαρίζουν κάπως τὸν
ἀέρα...

"Ομως οί "Αγριοί δέν έχουν
σκοπὸ νά σταματήσουν. Ρίχνουν
ἀπὸ πάνω συνέχεια τ' άναμένα
κλαδιά.

Οί δύο "Ανδρες κι' ἡ Νέα έχουν
κάψει πιά τὰ παπούτσια τους.
"Εχουν τσουρουφλίσει τὰ ποδά-
ρια τους. Δέν προσπαθίνουν πιά
νά πβύνουν τίς φλόγες !

Οί φτεροῦδες τῶν παπαγάλων
δέν έχουν πιά τή δύναμη νά
διώξουν τούς καπνούς. "Ολοι μέ-
σα στη Σπηλιά κινδυνεύουν νά
σκάσουν σάν ποντίκια !

"Η άνάσα τους έχει κοπεῖ. Οί
στιγμές πού περνᾶνε τώρα εἶναι
ἀφάνταστα τραγικές.

"Ο Ποκοπίκο νοιώθει τὸ τέλος
του νά πλησιάζει. Ξεφωνίζει
σπαραχτικά :

— Αἶντε καί... ζωὴ στὰ κα-
τασκομονιάρά μας ! "Ολέ !

Καί νά ! Τὴν ἴδια στιγμή τρο-
μαχτικὴ κραυγὴ σχίζει τὴ σελή-
νοφωτιστὴ νύχτα :

Αόοο ! Αααόοοοοοοοοοο !..

"Ο Νᾶνος ξεθαρρεύει. Μὲ τὴν
ψυχὴ στὸ στόμα, καθὼς εἶναι,
στριγγλίζει βοσχνά :

— Αἰμάν, ἀδελφὲ μου Πλακῶ-
σαν οἱ... Πρῶτες Βοήθειες !

ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

"Ας ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὸ
λουλουδιασμένο ξωτικό Νησί.

Μὲ τ' ἀκούραστα φτερά τῆς

φαντασίας μας ξαναγυρίζουμε
στὴ Ζουγκλα.

"Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού
βρίσκονται ξαπλωμένοι στὴν κορ-
φή τοῦ περιφάνου ἑλληνικοῦ
βουνοῦ τους. Μιλᾶνε γιὰ τὸν
Κεραυνο. Γιὰ τὴ Θύελλα. Γιὰ
τὸ χαμένο Ποκοπίκο καὶ τὴ
Χουχού..

Ξαφνικά βγάζουν κι' οἱ δύο
τρομαγμένη φωνή :

— Αααα !

"Ο ἕνας κυττάζει μὲ φόβικη
τὸν ἄλλον Κι' οἱ δύο έχουν γί-
νει διαφανεῖς. Σάν αὐλαί... Σι-
γὰ-σιγὰ σβύνουν ... Χάνονται
σάν σκιές. Σάν φαντάσματα !

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμές
διασχίζουν μιὰ τεράστια ἀπό-
σταση Φτάνουν στὸ Βερολίνο.
"Ο ἕνας ἀντικρύζει τὸν ἄλλον
μέσα στὸ "Επιστημονικὸ ἐργα-
στήσιο τοῦ Πάστουρ.

"Ο Καμπούρης "Επιστήμονας
τούς κυττάζει μὲ φιλικὸ χαμό-
γελο :

— Μὴ τρομάζετε ! "Εγὼ σᾶς
ἔφερα ἐδῶ .. Μὲ μιὰ καινούρια
σύνθεση ἡλεκτρικῶν ἀκτίνων,
διέλυσα τὰ μικροσκοπικὰ μό-
ρια πού ἀποτελοῦν τὸ κορμί
σας. Μὲ τούς τεράστιους ἡλε-
κτρομαγνήτες μου, τὰ τρῶβξα
ὡς ἐδῶ... Καὶ νά : Μόλις ἔπα-
ψα νά ἐκπέμπω τίς μυστηριώ-
δεις ἀκτίνες, τὰ μόρια σας ξα-
ναμίξανε. Παρανοιαστήκατε
μπροστά μου ὁλοζώντανοι !

"Ο Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού τὸν
κυττάζουν κατάπληκτοι. Ρωτᾶνε
χαμένα :

— Ποῦς εἶσ' ἐσύ ;

— Τί ζητᾶς ἀπὸ μᾶς ;

"Ο Καμπούρης χομογελαί πά-
λι, Τούς ἀποκρίνεται :

— Μὰ λένε Πάστουρ ! Είμαι ἓνας ἄνθρωπος σὺν καὶ σᾶς ! Μ' ἀτέλειωτες μελέτες καὶ πειράματα, κατὰφερα νὰ δομάσω τὴν ὕλη Κρατῶν στὰ χέρια μου τὰ μεγάλα μυστικά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ μέγας καὶ παντοδύναμος Θεός, ἐγὼ θὰ ἦμουν ὁ Ἀρχὸν καὶ Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος !

Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας Γκαούρ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτηση :

— Τί ζητᾷς ἀπὸ μᾶς ;

Ὁ Πάστουρ ἐξηγεῖ :

— Θέλω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ! Τὰ παιδιὰ σας κι' οἱ φίλοι σας κινδυνεύουν αὐτὴ τὴ στιγμή. Βρίσκονται σ' ἓνα ἐρημικὸ νησί τοῦ ὠκεανοῦ... Θὰ καοῦν ζωντανοὶ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά !. Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ ὅλους. Μὰ πὺλ πολλὴ τὸ μικροσκοπικὸ Νᾶνο. Τὸν Ποκοπίκο... Θὰ σᾶς στείλω ἀμέσως νὰ τοὺς σώσετε

Ὁ Γκαούρ κυττάζει ἄγρια τὸν Καμπούρη :

— Σκύλε ! Δὲν σοῦ ζήτησα νὰ μὲ βοηθήσεις. Εἰσαι ἓνας σατανᾶς ! Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη σὲ σένα ! Ἀνοιξέ μας νὰ φύγουμε !...

Ὁ Πάστουρ τὴν κυττάζει στὰ μάτια. Ψιθυρίζει ἐπιβλητικᾶς :

— Θὰ κάνεις αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγὼ !.. αὐτὸ ποὺ σὲ διατάζω !

Γυρίζει ἀμέσως τὶς μαῦρες κόρες τῶν παραξένων ματιῶν του. Τὶς καρφώνει τώρα στὰ μάτια τῆς Θύελλας.

Οἱ δυὸ μελαχρὸι Σύντροφοι μαρμαρώνουν στὶς θέσεις ποὺ βροσκονται. Νοιώθουν τὴ θέλησὶ τους ναρκωμένη. Ὁ τρομε-

ρὸς Καμπούρης τοὺς ἔχει ὑπνωτίσει.

Τοὺς πᾶνει ἀπ' τὰ χέρια τώρα τοὺς σέρνει σὺν μικρὰ ὑπάκουα παιδικία. Φτάνουν μπροστὰ σ' ἓνα γυάλινο μηχανήμα. Διατάζει τὸν Γκαούρ νὰ ξαπλώσει μέσα σ' αὐτό...

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ μὲ τὴν Ταταμπού. Ξαπλώνει κι' ἐκεῖνη πλάϊ στὸ μελαφρὸ Σύντροφό της. Μουρμουρίζει :

— Ἐοὐ Γκαούρ δὲν πιστεύεις στὴ δύναμή μου. Θὰ τιμωρηθεῖς σκληρᾶ. Ἐτοι μονάχα θὰ πιστεῖς...

Ὁ Καμπούρης Ἐπιστήμονας τραβᾷ τώρα ἓνα μεγάλο διακόπτη. Γυρίζεται μετρητὰ κουμιά.

Καὶ νὰ : Τρομεροὶ ἠλεκτρικοὶ σπινθῆρες ξεπετιῶνται. Χτυποῦν ἐπὶ τὰ μισόγυμνα κορμὰ τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Τέλος ὁ Πάστουρ γυρίζει ἓνα κόκκινο κουμιά τῆς φοφερῆς συσκευῆς. Ἀμέσως ὁ γυάλινος θάλαμος γεμίζει πυκνὸ πράσινο καπνὸ...

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ καπνὸς διαλύεται. Ὅμως ἡ γυάλινη συσκευὴ εἶναι ἄδεια. Οἱ δυὸ μελαχροὶ Σύντροφοι ἔχουν ἐξαφανιστεῖ.

Ὁ Καμπούρης χαμογελεῖ ἱκανοποιημένος. Παραμιλάει μονῶς :

— Πέτυχα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ !..

Προχωρεῖ ἀμέσως λίγα βήματα. Φτάνει στὴ μεγάλη συσκευὴ Τηλεοράσεως. Τὴ βάζει γρήγορα σὲ λειτουργία. Τραβᾷ διακόπτες. Γυρίζει πολλὰ κουμιά. Τέλος βλίσκει αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε...

Στὴ μεγάλη φωτισμένη ὁθόνη τῆς Συσκευῆς παρουσιάζεται τὸ

τώρα νά φύγει. 'Ο θρυλικός Έλληνας κάνει υπερανθρωποπήδημα μέσα στο νερό. Καταφέρει νά πιαστεί μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὴν οὐρά του.

Τὸ κῆτος νοιώθει μεγάλη ἐνόχληση ἀπ' αὐτό. Τινάζεται. Σπαρταράει μὲ λύσσα καὶ μανία. Ζητάει νά ξεφορτωθεῖ τὸ βάρος ποῦχει κρεμμαστεῖ στο τέλος τοῦ κορμοῦ του. 'Ομως τίποτα δὲν καταφέρει...

'Ο Γκαούρ, μὲ τὴν τρομέρη δύναμη ποῦχει, σφίγγει σάν μέγαινη τὴν οὐρά τοῦ τέρατος. Κρατιέται γερά...

Τὸ κῆτος ἀρχίζει νά τρέχει τώρα. Σχίζει μ' ἀπάνταστη ὀρμή τὰ νερά. Καθὼς προχωρεῖ, ἀνοίγει στή θάλασσα βαθὺ ἀφρισμένο αὐλάκι...

Τὸ θαλασσινὸ θεριὸ φέρνει βόλτες γύρω στ' ἀραγμένο καρότσι. 'Ο Γκαούρ ποῦ νά ξεκολλήσει ἀπὸ πάνω του.

'Ομως ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα φωτίζει τὸ θολωμένο του μυαλό.

Καὶ νά: 'Αμέσως κάνει κάτι καταπληκτικὸ! Μὲ τὴν τρομαχτικὴ δύναμη ποὺ ἔχει, γυρίζει, ὅπως θέλει αὐτὸς τὰ δυὸ μεγάλα πτερύγια τῆς οὐρᾶς τοῦ κήτους. Τὸ πιλοτάρει. Τοῦ ἀλλάζει κατεύθυνση. Τὸ ἀναγκάζει νά προχωρήσει κατὰ τὴ στεριά.

Καὶ δὲν δυσκολεύεται νά τὰ καταφέρει. Τὸ θαλάσσιο τέρας, μ' ἀπάνταστη ταχύτητα φτάνει στὴν ἀκρογυαλιὰ τοῦ ζωτικοῦ νηιοῦ. Κοστάρει ἔξω βαθιὰ στὴν ἄμμο. Χτυπιεταὶ καὶ σπαρταράει μὲ λύσσα.

'Ο μελαψὸς Γίγαντας παρατάει τώρα τὴν οὐρά του. Πετιέται ὀρθὸς. Ἀρπάζει μιὰ μεγάλη

πέτρα. Τὴν πετάει στ' ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θεριοῦ ποὺ χαροπαλεύει.

'Ετσι δὲν μπορεί νά κλείσει τὸ στόμα του.

'Ο Γκαούρ νοιώθει, ὅπως ξέρουμε, υπερένθροπη δύναμη τώρα. Μὲ τὸ δεξί του πόδι πατάει τὸ κάτω σαγόνι τοῦ θεριοῦ. Μὲ τὰ δυὸ του χέρια τραβάει τὸ ἑπάνω.

Κάνει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Τοῦ σχίζει στὰ δυὸ τὸ κεφάλι. Τὸ τρομαχτικὸ κῆτος σπαρταράει γιὰ μιὰ στερνὴ φορά. Τέλος μένει ἀκίνητο. Νεκρό.

'Ο ἀτρόμητος Έλληνας ἀρπάζει ἀπὸ κάτω ἓνα μεγάλον βαρὺ βότσαλο. Χτυπάει μὲ δύναμη ἓνα ἀπ' τὰ μακρὰ καὶ σφυλερὰ δόντια τοῦ Τέρατος. Τὸ ξεθερμακώνει ἀπ' τὴ ρίζα του. Τὸ βγάζει.

Τώρα μ' αὐτὸ χτυπάει καὶ σχίζει τὴν κοιλία του. Θέλει νά βγάλει τὴν Ταταμπού. Ζωντανή, γιὰ πεθομένη!

'Ομως καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τρογικὴ ἐκπληξὴ τὸν περιμένει. Μέσα στὴν κοιλία τοῦ κήτους δὲν βρίσκει πορὰ μονάχα μικρὰ καὶ μεγάλα ψάρια. 'Η μελαψὴ Ἑλληνίδα δὲν βρίσκειται πουσενά. 'Εγείρεται.

'Ο Γκαούρ βάζει στοὺς νοῦς του μήπως τὸ τεράστιον κῆτος τὴν ξέρασε. Μήπως τὴ στιγμή ποὺ γίνηκε αὐτό, εἶχε ἄλλου τὴν προσοχή του. Καὶ δὲν πρόφτασε νά τὴ δεῖ.

Μὰ ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ τοῦ φαίνεται ἀπίθανη. 'Αν ἡ Ταταμπού ἔβγαине ἀπ' τὸ στόμα τοῦ θεοῦ χτυποῖσε πάνω του. 'Εταν ἀδύνατον νά μὴ τὴ δεῖ.

Τρελλός ἄπ' τὴν ἀπόγνωση
κολυμπῶνι τώρα δεξιὰ κι' ἀρι-
στερά. Ψάχνει σὰν τρελλὸς νὰ
βρεῖ τὴν ἀγαπημένη του συν-
τροφίσσα.

Κάθε τόσο κάνει κι' ὑπερὰν-
θρώπιες βουτιές. Ψάχνει τὸν ἄ-
γνω βυθὸ τῆς θάλασσης.

Φοβερά χταπόδια τὸν ἀγκαλιὰ-
ζουν μὲ τὰ πλοκάμια τ' αὐτοῦ. Ἀλ-
λα τερατομορφὰ ψάρια τὸν δαγ-
κωνοῦν. Του ξεσχίζουν τὶς σάρ-
κες !

Ὁ ὑτέρηχος "Ελληνας δὲν
δειλιάζει. Μπήγει τὰ νύχια του
μέσα στὰ μάτια τῶν χταποδιῶν.
Τὰ σκοτώνει. Παλεύει καὶ μ'
ἄλλα, μικρὰ καὶ μεγάλα θαλασ-
σινὰ τέρατα.

Κάθε τόσο ξεπετιέται στὴν ἐ-
πιφάνεια. Ρουφᾷ μὲ λαχτασὰ
τὸν ἄέρα πού τόσο ἔχει στερη-
θεῖ. Ξαναβουτᾷ στὸ βυθό. Συ-
νεχίζει τὶς γιγαντομαχίες του.
Τόχει πάρει πιά ἀπόφαση : Κα-
λύτερα νὰ πεθάνει, παρὰ νὰ μὴ
ξαναδεῖ, ἔστω καὶ τὸ πτώμα τῆς
ἀγαπημένης του συντροφίσσας.

Τὸ γερούδεμένο μελαψὸ κορμὶ
του εἶναι γεμάτο πληγές. Το αἷ-
μα του βᾶνει κοκκίνη γύρω τὴ
θάλασσα.. Μὰ ἐπιμένει,, Καὶ
θὰ ἐπιμένει νὰ ψάχνει μέχρι τὴ
στερνὴ πνοή του !

Νὰ ὅμως : Ξυφνικὰ μιὰ παρά-
ληξη ὑπέρβια σφηνώνει στὸ μυα-
λό του : Μήπως τὸ Τέρατος τὴν
ἔφαγε τὴν Ταταυταύ. κι' αὐτὴ
καταφερὲ ν' ἀνέβῃ καὶ νὰ χρυ-
φεῖ στὸ Ἰστιοφόρο ;

Μὰ ἓνα σπορὸ ἐρωτηματικὰ ξε-
πετάγονται ἡμέσως μπροστά του.
Μουρμουρίζει, μέσ' ἀπ' τὰ δόν-
τια :

— Δέν θὰ μ' ἔβλεπε τόση ὥρα
πὺ τριγύριζα πιωμένος ἀπ' τὴν
οὐδ' αὐτοῦ κήτους ; Δέν θὰ μοῦ
φώναζε ν' ἀνάβω κι' ἐγὼ στὸ
Κυρ τρε ;

Παρ' ὅλ' αὐτὰ νοιώθει ἀκα-
τανίκητὴ δύναμη νὰ τὸν τρυβάει.
Ἀφανταστὰ ἐξαντλημένος καθὼς
εἶναι, κολυμπᾷ. Φταίνει στ' ἀ-
ραγμένο Ἰστιοφόρο. Σκιαφαλώ-
νει ἀγὰ ἀπ' τὴν ἀλυσίδα τῆς
ἄγκυρας. Φταίνει στὸ καταστρώμα.

"Ελεῖ ἀρχοῦν πιά νὰ ξημε-
ρώνει.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἀλίμονο ! Καινούριες περιπέ-
τειες εἶναι γραφτό του νὰ πε-
ράσει ἀκόμα.

Καὶ νὰ : Μόλις πατάει τὸ πό-
δι στὸ κατάστρωμα, φοβερά καὶ
τρομερά πράγματα γίνονται !

Τὰ πανία, πάνω στὰ ξάρτια,
λύονται μόνα τους. Φουσκώ-
νουν στ' ἀνάλαφρο πρωϊνὸ ἀγε-
ρακι. Τὸ καράβι μετακινεῖται.
Ἡ ἄγκυρα μονάχη κι' αὐτὴ,
τραβιέται ἄπ' τὴ θάλασσα. Ἀνε-
βρίνει ψηλά. Περφεῖ μὲ βαρὺ
γδούπο στὸ κατάστρωμα...

Τὸ τιμόνι πίσω στὴν πρύμνη
γυρίζει μονάχο. Τὸ σκάφος κά-
νει γιὰ λίγο μινουῦβες μέσα στὸ
μικρὸ λιμάνι. Δες καὶ τὸ κυβερ-
νοῦνε χέρια ἐμπεῖρου καπετά-
νιου.

Τέλος τὸ Ἰστιοφόρο ξεκινάει...
Τὸ μαγικὸ τιμόνι του χαράζει
πορεία κατὰ τὴν Ἀνατολή.

Ὁ Γκαούρ τάχει χάσει. Στέ-
κει ἀκίνητος σὰν μιὰ κολώνα
ἀπὸ μάρμαρο ! Τοῦ εἶναι ἀδύ-
νατο νὰ ἐξηγήσει τ' ἀπίστευτο
θάμμα π' ἀντικρῶν τὰ μάτια

του

Ένα Καράβι ταξιδεύει χωρίς πλήρωμα. Χωρίς Καπετάνιο !... Όπου νά το πει, θά τόν περάσουν γιά τρελλό !...

Τέλος, εξαντλημένος καθώς είναι άπ' τό αίμα πούχει χάσει, δέν άντέχει άλλο. Τό κορμί του γέρνει μονοκόμματο. Σωριάζεται βαρύν στο κατάστρωμα του Καραβιού. Του Καραβιού πού φέρνει στην πλώρη το περήφανο και κοσμοξακουσμένο όνομά του!

Περνάνε πολλές ώρες. Κοντεύει μεσημέρι πιά...

Ό μελαψός Έλληνας γίγαντας συνέρχεται. Άνοίγει άργά τά μάτια του. Πετιέται γρήγορα όρθός. Κυττάζει μέ τρόμο και φρίκη προς την κατεύθυνση της πλώρης. Μπροστά και σέ μικρή απόσταση άντικρύζει έναν τεράστιο βράχο πού έξέχει άπ' τή θάλασσα !

Τό ίστιοφόρο τραβάει με μεγάλη ταχύτητα κατά πάνω του. Σέ λίγες στιγμές θά γίνει χίλια κομμάτια !

Ό άτρόμητος Γκαούρ δέν χάνει ούτ' αύτή τή φορά την ψυχήμαία του. Τρέχει προς την πρύμνη. Θέλει νά γυρίσει τó τιμόνι. Νά σώσει τ' όμορφο Καράβι.

Μά νά : Μόλις φτάνει εκεί, ένα καινούργιο θάμμα γίνεται. Χωρίς αύτός νά τ' άγγίζει στά χέρια του, τó τιμόνι γυρίζει μονάχο. Ταυτόχρονα κι' όλόκληρο τó Ιστιοφόρο παίρνει στροφή. Λίγο πριν χτυπήσει και τσακιστεί μέ την όρμη πούχει, πάνω στον τεραστιο βράχο !

Ό μελαψός Γίγαντας και πά-

λι μαρμαρώνει, Τό κοράβι είναι στοιχειωμένο. Κάποια άόρατη δύναμη το κυβερνάει !

Τέλος συνέρχεται κι' αύτή τή φορά. Τό παίρνει όπόφαση πώς και άνεξήγητο αάι, υπερφυσικό γίνεται σ' αύτό τó σκαφος...

Άρχίζει νά ψαχνει σιθιμμή προς σιθιμμή τó κατάστρωμα. Κανένas ζωντανός ή πεθυμινός άνθρωπος δέν βρίσκει' εκεί...

Ό Γκαούρ κατεβώνει τώρα κάτω. Ψάχνει και σ' άπέραντο άμπάρι του Καραβιού. Τιποτα πάλι. Τό σκάφος είναι έντελώς έρημο !..

Άνεβαίνει άπογοητευμένος ξανά στο κατάστρωμα.

Όμοσ ό καιρός έχει αλλάξει στο μεταξύ. Ό άγέρας άπο δυτικός γυρίζει στο βορριά.

Ό Έλληνας Γίγαντας άκούει φασαρία πάνω στα ξάρτια. Σηκώνει τó κεφάλι...

Και τότε, άλλο άπίστευτο θάμμα άνικρύζουν τά κατάπληκτα μάτια του !

Πάνω στά καάρτια γίνονται οί κατάλληλοι χειρισμοί γιά την άλλαγή του καιρού.

Άλλα πανιά διπλώνονται και πέφτουν. Άλλα άνοίγουν κι' άνεβαίνουν.

Έτσι τó Ιστιοφόρο παίρνει πάλι τή σωστή του κατεύθυνση προς την Άνατολή.

Ό Γκαούρ σιηρίζεται στή κουλαστή του καταστρώματος. Μέ τó πρόσωπο προς τή θύλασσα. Συλλογιέται τή χαμένη του συντροφισσα.

Ή ζωή γι' αύτόν δέν έχει πιά καμμία αξία.

Έτσι παίρνει γρήγορα τήν άπόφαση νά σκοτωθεί.

Μ' ένα χοντρό σχοινί δένει γερὰ τὰ πόδια του. Δένει κι' ένα βαρὺ σίδερο στὸ λαιμὸ του.

“Εἰσι, ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ γείρει ἀπ' τὴ χαμηλὴ κουπαστή. Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμή, καὶ πρὶν προλάβει νὰ φτάσει στὴ θάλασσα, ἀκούει πάνω ἀπ' τὸ κατάστρομα τὴ φωνὴ τῆς Ταταμπού :

— Γκαούρ !.. Ἀγαπημένε μου, Γκαούρ !

Εἶναι ὅμως ἀργά. Ὁ μελαψὸς Γίγαντας βρίσκεται στὸ κενό. Γκρεμοτοσσιζέται στ' ἀφρισμένα κύματα. Χάνεται βαρὺς πρὸς τὸ βυθό.

“Ὅμως τώρα πιά δὲν θέλει νὰ πεθάνει. Ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης συντρόφισσας φούντωσε στὰ στήθεα του τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς !..

Ἡ τρομαχτικὴ δύναμη τοῦ θρυλικοῦ “Ελλήνα, κάνει καὶ πάλι τὸ θάμμα τῆς !

Μ' ένα υπεράνθρωπο τέντωμα τῶν ποδοριῶν του, σπάζει τὸ χοντρό σχοινί Ἀμέσως ἀρπάζει μὲ τὰ δυὸ χέρια τὴ σφιγτὴ θυλιὰ τοῦ λαιμοῦ του. Τὴ σπάζει κι' αὐτή. Πετᾶει πέρα καὶ τὸ βαρὺ σίδερο ..

Τώρα εἶναι λιγύτερος. Μὲ γρήγορες κινήσεις χειρῶν καὶ ποδαριῶν, ἀνεβαίνει ψηλά, βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια.

Τὴ παράξενο ὅμως. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ Καράβι δὲν ἔχει προχωρήσει καθόλου. Βρίσκεται ἀκριβῶς στὴ θέση πού τὸχε ἀφήσει. Ἀκίνητο. Σταματημένο !

“Ενα χοντρό παλαμάρι μὲ κόμπους πέφτει ἀπ' τὸ ψηλὸ κατὰστρομα.

“Ὁ Γκαούρ ἀρπάζεται ἀπ' αὐτὸ μ' ἀνείπωτη λαχτάρα. Παρ' ὅλη τὴν ἐξάντληση πού νοιώθει, σκαρφλώνει σβέλτος ἐπάνω... Πέριμένει ν' ἀντικρύσει τὴν ἀγαπημένη του Ταταμπού. Πού ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς. Πού πέταξε τὸ παλαμάρι γιὰ νὰ τὸν σώσει.

Ὅμως τὸ σκοτεινὸ μυστήριον συνεχίζεται.

Τὸ κατάστρομα εἶναι ἄδειον κι' ἔρημον, ὅπως πάντα ! Οὔτε ἡ πανώρια “Ελληνίδα, οὔτε κανένας ἄλλος βρίσκεται πάνω σ' αὐτό.

Τὸ μυαλό τοῦ Γίγαντα θολώνει ἀκόμα περισσότερο. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Τότε ποιὸς μοῦ φώναξε ; Ποιὸς πέταξε τὸ παλαμάρι γιὰ νὰ μὲ σώσει ; Ποιὸς κράτησε ἀκίνητο τὸ Καράβι μέχρι πού νὰ ξεπεταχθῇ ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ;

Τὸ Ἰστοφόρο συνεχίζει πάλι τὸ δρόμο τ.υ. Καλοταξίδο καθὼς εἶναι, φτερουγίζει σὰν γλάρος πάνω ἀπ' τ' ἀφρισμένα κύματα !

ΦΟΒΕΡΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Βραδυνάζει. Ξημερώνει. Ξαναβραδυνάζει. Ξαναξημερώνει...

“Ὁ Γκαούρ ταξιδεύει πάντα μὲ τὸ Καράβι Φάντασμα. Μὲ τὸ τὸ Καράβι, πού δὲν ἔχει πλήρωμα, πού δὲν ἔχει Καπετάνιο !

“Ἐχει ξαπλώσει στὸ Κατάστρομα. Πάνω σὲ μιὰ μεγάλῃ κουλοῖρα ἀπὸ χοντρό καραβόσχοινο...

Ἡ ψυχὴ του εἶναι μαύρη σὰν τίς φτερούγες τοῦ Χάρου ! Ἡ καρδιά του κόκκινη σὰν μιὰ με-

γάλη ματωμένη πληγή !

Τίποτ' ἄλλο δὲν ποθεῖ πιά, παρὰ μονάχα τὸ θάνατο. Αὐτὸς θὰ τὸν λυτρώσει μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὴν πολυβασανισμένη του ζωῇ.

«Ὅμως παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ πείνα ἔχει ἀρχίσει νὰ τὸν ἐνοχλεῖ. Τὸ λαρύγγι του ἔχει στεγνώσει. Ἀθελά του ξεροκαταπίνει. Ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμή :

— ὦ, ἂν εἶχα λίγο νερὸ νὰ δροσίω τὰ ξαναμμένα χεῖλιά μου !

Καὶ νά : Σὲ λίγο βλέπει ν' ἀνεβῇ ἀπ' τ' ἀμπάρι ἓνα μεγάλο κρεμμύδι. Μονάχο του, χωρὶς νὰ τὸ κρατάει κανένας προχωρεῖ στὸ κενό. Φτάνει κοντά. Ἐρχεται ἴσια στὸ στόμα του. Σὰν νὰ ζητάει νὰ μπεῖ μέσα ..

«Ὁ μελαγχὸς Γίγαντας μ' ἓνα δυνατό χτύπημα τοῦ χεριοῦ του, τὸ πετάει μακριά... Ἀμέσως σηκώνεται. Βηματίζει νευρικὸς στὸ Κατάστρομα. Ὅλ' αὐτὰ τ' ἀνεξήγητα φαινόμενα, τὸν ἔχουν ἀφάνταστα ἐκνευρίσει.

«Εἰσι τοῦρνεται νὰ ξαναβουτήξει στὴ βαθιὰ κι' ἀφορισμένη θάλασσα. Νὰ ζητήσῃ πάλι τὸ λυτρωτὴ θάνατο.

«Ὅμως ὄχι. Οὐτ' οὐτὴ τὴ φορὰ καταφέρει νὰ ξεφωλιάσῃ μὲ τὴν πολυβασανισμένη ζωῇ.

Ξαφνικά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα ἀντικρύζει τὴν περήφανη αἰλουρέτια ἐνὸς μεγάλου Ἰστιοφόρου.

Τὸ τιμόνι τοῦ δικοῦ του Καρβιοῦ γυρίζει μονάχο. Βάζει πλώρη κατὰ πάνω του.

Ἀμέσως, ἀόρατοι δαίμονες

σκαρφαλώνουν πάνω στὰ ξάρτια. Ἀνοίγουν ὅλα τὰ πανιά. Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ» σχίζει τώρα τὰ νερά, σβέλτος καὶ γρήγορος σὰν δελφίνι !.

Σὲ λίγο ἔχει ξυγώσει πολὺ τὸ ἔξο. Ἰστιοφόρο. Ὁ Γκαοῦρ, ἂν ἤξερε γράμματα, θὰ διόβαζε πάνω στὴν πλώρη του τ' ὄνομα «ΤΑΡΖΑΝ».

Εἶναι τὸ Καράβι τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν ! Τὸ Καράβι μὲ τοὺς ἀπαίσιους Κακούργους καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς θησαυροὺς !

Ἀλλίμονο ! Τὸ Ἰστιοφόρο ποὺ ταξιδεύει χωρὶς πλήρωμα καὶ Καπετάνιο, τρέχει, ὅπως βλέπουμε, μ' ἀφάσταστη ὀρμή ! Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, χτυπάει μὲ τὴν κόψη τῆς πλώρης του τ' ἄλλο Καράβι στὴ μέση..

Τὸ νόβει στὰ δύο !. Ἐκεῖνο ὅμως δὲν παθαίνει τίποτα.

Ὁ καπετάν Χοῦμπο κι' οἱ κακούργοι ναῦτες του βουλιάζουν. Πνίγονται, μὲ τὰ συντρίμια τοῦ σκάφους Παρασέρονται στὴ δίνη τοῦ νεροῦ, καθὼς τὸ κορμμένο τους Καράβι βυθίζεται.

Ὁ Ἀμερικανὸς Τυχοδιώκτης εἶχε καταφέρει νὰ ξευαγρῶναι κόμποσο ἀπ' τὴ θέση τοῦ ναυαγίου. Χαροπαλεύει γιὰ λίγο πάνω σ' ἀφορισμένα κύματα .

Ὁ Γκαοῦρ προσπαθεῖ Ἀπ' τὸ κατάστρομα τοῦ Καρβιοῦ-Φάντασμα πετάει στὴ θάλασσα τὸ χοντρὸ παλαμάρι μὲ τοὺς κόμπους

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἀρπάζεται μὲ λοχτάρα ἀπ' αὐτό. Ὅμως στὴ σύγκρουση τῶς καρβιῶν τραυματίστηκε στὸ δεξιὸ χεῖρ. Δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ σκαρφαλώσῃ

ἐπάνω.

Το μόνο πού καταφέρνει, εἶναι νά περᾷσῃ τὸ καρβόσχοινο στὴ μέσῃ του. Νά δεθεῖ γερὰ.

Ὁ ὑπέρροχος Ἑλληνας τὸν τρυβίει μὲ δύναμη. Τὸν ἀνεβάζει στὸ κατὰστροφμα τοῦ «ΓΚΑ-ΟΥΡ».

Τὸ Ἰστιοφόρο συνεχίζει πάλι τὴν πορεία του πρὸς τὴν Ἀνατολή.

Ὁ Ἀμερικανὸς βλαστημάει καὶ χτυπιέται γιὰ τὸν χαμένο θησαυρὸ του. Φαντάζεαι πῶς ὁ Γκαούρ χτύπησε καὶ βούλιαξε τὸ Καράβι του.

Ἄν εἶχε γερὸ τὸ δεξιὸ χέρι, θὰ χυνόταν νὰ σπαράξει τὸ μελαφὸ Γίγαντα. Τώρα ἀρκεῖται μονάχα νὰ τὸν βρίζει.

Ὅπως ὁ ὑπέρροχος Ἑλληνας δὲν θυμῶναι. Τραβαίνει ἀπ' τὸ χέρι τὸν Ἀμερικανὸ Τυχοδιώκτη. Τοῦ δείχνει τὸ τιμόνι πού κυβερνᾷει μονάχῳ του τὸ σκάφος. Τοῦ δείχνει καὶ πάνω στὰ ξάρτια τὰ πανιά γ' ἀνεβοκατεβαίνουν μόνα τους. Χωρὶς Ναῦτες!

Ὁ Μάξ Ἀρλον νοιώθει τρόμο καὶ φρίκη. Παίρνει μὲ τὴ σειρὰ του τώρα κι' αὐτὸς τὸν Γκαούρ. Κάθονται στὴ μεγάλη κουζίνα μὲ τὰ χενιτρά παλαμάκια. Τοῦ εἰρηγεί ἕνα πρὸς ἕνα, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ τῇ στιγμῇ πού κοβόβιλα στ' ἄλογό του, ἀρπαξε τὴν διορφη Θυελλα ἀπ' τὴ Σηληιά τοῦ Πατέρα της. Τοῦ δαξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγλας!.

Τέλος τὸ Καράβι—Φάντασμα ξαναγυρίζει στὸ μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικής, ἀπ' ὅπου, πρὶν τόσες μέρες εἶχε ξεκινήσει.

Μονάχη τῆς πάλι ἡ ἄγκυρα πέφτη στὴ θάλασσα. Μοναχὰ τοὺς κατεβαίνουν καὶ δεινόνται τὰ πανιά...

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ἀμερικανὸς παρικοιοιτοῦν χαμένα, ὅλες αὐτὲς τὶς ἐργασίες.

Σε λίγο μὲ μιὰ βάρκα, ἀνεβαίνει στὸ Καράβι ὁ Λιμενάρχης μὲ τοὺς Ἀστυνομικοὺς. Ρωτᾷ τοὺς δύο Ἀνδρες:

—Ποῦ εἶναι ὁ Καπετάνιος;
Ἐνεῖναι δὲν προφταίνουν ν' ἀποκριθῇ ὅν. Ταυτόχρονα σχεδὸν παρουσιάζεται ὁ Κρόντ. Δίνει ἀναφορά γιὰ τὸ ταξίδι.

Ἀπ' τὰ ξάρτια ψηλὰ πηδοῦν ὁ Κεραννός, ἡ Θυελλα κι' ἡ Χουχού.

Ὁ Ποκοπίξο ἀνεβαίνει ἀπ' τ' ἀμπάρι μ' ἕνα τεραστιο κρεμμύδι στὸ χέρι. Τὸ δαγκώνει καὶ τραγουδεῖ πονεμένα:

*«Εγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκαρος
ὅλο καρδιά καὶ θάρρος!
Κοικιλαγάδων κυνηγός,
καὶ τιομερὸς Κουροάρος!»*

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπ' τὴ βάση τοῦ μεγάλου Καταρτιοῦ ἀκούγεται τὸ παροπονεμένο γκάρισμα τοῦ θυμικοῦ καὶ ψωραλέου Καθαρώιμου I.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού γλυκοκτυπαεὶ τὸν Λιμενάρχη. Τὴν ἔχουν θαμπώσει τὰ ναλόνια καὶ τὰ χουσὰ κομψιά του.

Τὸ γκάρισμα τοῦ Γαϊδέρου τὴν ἐνοχλεῖ. Τὸν μαλλώνει:

—Καλὲ ἀνῶσε, γατοῦ μὲν!
Σκάσε ν' ἀκούσῃς τι λέει ὁ Ζ.
Λεμονάρρης! Μὲ συγχωρεῖται
κι' ὅλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούργιο μεγάλο
αίνιγμα :

“ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ,”

‘Η ερώτηση είναι :

*«Πόσα και ποιὰ δυσύλλαβα και τρισύλλαβα
ονόματα ήρώων τής Ζούγκλας μπορούμε νά
φτιάξουμε, άμα λεηλατήσουμε τις τέσσερες
συλλαβές του τίτλου μας :*

"ΤΑΡΖΑΝ - ΓΚΑΟΥΡ,"

ή

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Οί συλλαβές αυτές ανακατωμένες είναι οί εξής :

1) **ΤΑΡ** 2) **ΓΚΑ** 3) **ΖΑΝ** 4) **ΟΥΡ**

“Όλων τή όνόματα που θά στείλουν σωστές
λύσεις, θά δημοσιευτούν στο Περιοδικό. Οί δέκα
πρώτοι τών ‘Αθηνών και οί είκοσι πρώτοι τών ‘Ε-
παρχιών, θά πάρουν ως ένθύμιο από μιά

«ΧΡΥΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ»

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούργιο αίνιμά μας,
μέ τον τίτλο :

«ΤΑ ΒΑΪΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ»

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε όλοι τὸ τεύχος ἀριθ. 47

«ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ»

Σ' αὐτὸ θὰ βρῆτε τὴν ἐξήγησιν σ' όλα τὰ μυστηριώδη περιστατικά τοῦ Καραβιοῦ-Φάντασμα !

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ διαβάσετε μιὰ μεγάλη καὶ συναρπαστικὴ περιπέτεια τῶν ἀγνοημένων σας ἡρώων τῆς Ζούγκλας :

ΤΑΡΖΑΝ, ΓΚΑΟΥΡ, ΤΖΕΙΝ, ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ, ΓΙΑΧΑΜΠΙΑ, ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ, ΝΓΑΜΠΟΥΧ, ΓΙΟΧΑΝΑΣ κλπ.

Ἐπίσης ἡ ΧΟΥΧΟΥ κι' ὁ ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ σὲ νέες κωμικο-τραγικὲς Περιπέτειες .

Διαβάστε όλοι τὸ τεύχος ἀριθ. 47.

«ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ»

Εἶναι κάτι

πού θὰ σᾶς μείνει ἀλησμόνητο.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΡΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 46

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑ· 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952

ΑΝΗΚΕΙ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξιν : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἕνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ δσους ἀνήκουν σὲ Ὁμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχα 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΓΟΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000